

קריאת גדולות

לישראל תורתו וארצו לעמים ולפלגותיו

הוצאת והכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

אשר קרא בזמן לזמן

הרב ר' אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל

בהוצאת ירושלים

ע"י הישיבה המרכזית העולמית

ירושלים

התש"ד

כל הזכויות שמורות

Printed in Palestine

— דפיס סלומון —

לצורך ילערך המיוחד של שעת-אימים נשנבה יקדושה זו,
הנה לקטתי וצרפתי, במסירה מאוחדת ומחודשת לציבור, אחרי
הדברים נחומים שקדמו להם, את הקריאות הגדולות
הללו מאת אמויך הרב וצ"ל, לישראל, תורתו וארצו לעמים
ויסלגותיו. ביסודן — השתים הראשונות, שמאחרי הפתיחה הראשונה
— שמחוק-לארץ לפני הכנת העליה לארצנו הקדושה, — מתוך מאמר
האסיקים בנגבי, שהן נקראו כן בכתב-יד-קדשו: קריאה גדולה.
לדרישת רבים רשמתי להן בסוף את זמני כתיבתן. סודרן למי סדר
זמניהן אף הוא בעצמו חוזר וקובע את רציפות הארתן ותמות
אחדותן שבדבר האי שלוחא דרחמנא כהנא רבא דישראל. ונגש הכהן
ודבר אל העם, והקול האחד, העולה מתוך כל הקריאות האלה, נמשך
ותוף הוא מאז ועד הנה, ובכאן ולהבא, ביתרון ברכת אורו הגנוז
והזרוע, ולא יסף ולא ססק. וכגורל חדירתו, בכל משך הושעתו,
בחיי ציבורינו ואישינו, גם במסורש וגם בסתום, כה ירבה וכה יוסיף,
בכחו ובהדרו, את כניסתו אל האזנים ואל הלבבות ואל המעשים,
יעורר ויגלה את הזכות העליונה, של רוממות נחומי ישע ד',
להחשת פדות ריוח והצלה לשארית סלסתנו, לשילומי ריב עמו,
ונקמת דם עבדיו, לתקומת בנין ארץ-חיינו, באור קיום תורתו
ומצותיו, הגדלתה והאדרתה, וכל מלוא גאולת-אמתו במהרה בימינו
בקרוב.

צבי יהודה הכהן קוק

ת כ ן

- א. מאסיקים בנגב
 ב. הקריאה הגדולה : לארץ-ישראל
 ג. קריאה גדולה
 ד. חבת ירושלים
 ה. גלוי-דעת נגד הבגידה הלאומית
 ו. דגל ירושלים א. (מלונדון)
 ז. תחית הקודש — התחיה השלמה
 ח. דגל ירושלים ב. (מירושלים).
 ט. פצעי אוהב
 י. קריאת הקודש (היסוד הישיבה)
 יא. למסמרת השבת וקדושתה
 יב. מוסר ותוכחה.
 יג. כחלנו.
 יד. עמי הגדול ישראל, עם אלהים חיים
 וּמֶלֶךְ עוֹלָמִים
 טו. שיבו לבצרון!
 טז. תבצות התלויות בארץ.
 יז. רשבר בת עמי
 יח. עכשו — באור חדש אשר יאיר על ציון מט

א

בִּיאֲפִיקֵי בְּנֵי־בְ

אם באמת ובלב תמים אנו חפצים בתקומת
עמנו, אם בלב נאמן הננו חפצים להכשיר את עמנו
לגאולתנו ופדות נפשנו, להשבחו מארץ שביו וגלותו,
אל המקום אשר היה שם אהלו בתחלה, נעשה ונצליח,
מי זה לא ישתתף, מי זה לא יתן יד, מי יעמוד מנגד
לעמלים עם הצבור, מי יודע אולי סוד החכמה
האלהית גזורת, שתהיה ראשית צמיחת ישועת ישראל
באה דוקא ע"י השתדלותנו בכחותינו, ואם לא נשתדל
אנחנו, — הבחירה נתונה לאדם הפרטי, אבל הרבה
שלוחים למקום — ימצאו משתדלים אחרים, כי הסבות
ערוכות הנה בידי רבון כל העולמים להוציא חפציו
אל הפועל, גם הבחירה החפשית, גם ההתחכמות
האנושית, הכל סובבים והולכים ובאים למלאות אותן
העצות הגדולות של גדול העצה ורב העלילה יתברך
שמו, ע"כ כל פתח הנפתח, כל מקרה המזדמן, שאפשר
לצפות ממנו לישועה, אין אנו רשאים לעבור עליו,
אע"פ שבטוחים אנו שלא תאבד ממנו הישועה, אבל
אולי נאחר את הטובה תחת שנוכל להקדימה, ואולי
סוף-כל-סוף יודמנו הסבות המעשיות והמוסריות,
באופן כזה שתהא הפרחת ישועת עמנו ע"י מעשי

אדם המסובבים ממתנשא לכל לראש. איך למה לא
 נהיה אנחנו הזוכים, הפועלים והעושים, ביותר אותם
 אחינו המצוינים בתורה ויראת-שמים. שהחוש הלאומי
 שלהם חזק ואמיץ הוא כיכ עד טאין דוגמתו בכל
 העמים והלשונות. שאלו נא את כל אחד משלמי
 אמוני ישראל. אם לא בחפץ לב יתנדב בהקרבת חייו
 למען אשר רק יום אחד יראה בעיניו את ישראל עמו
 בגדולתו ותפארתו, מלכו צומד בראשו. והוא שוכן
 בארצו ארץ הקודש. בכבודו ושלותו. ושריו כהניו
 ומקדשו על מכונו, — אם לא באמת ולב שלם, אם
 לא בשמחת נפש יענה בנפש מלא: הנני! הנני!
 לא, אחי. לא תמצאו איש אחד מכל העמים, שכיכ
 בוערת בו בחוקה אהבת עמו וארצו, חוסן ממלכתו
 וישועתו, כאותה האהבה הבוערת ברשפי אש שלהבת
 יה בלב יראי ד' וחושבי שמו מבני ישראל. ואתם
 אחינו העומדים מחוץ לגבולי היהדות הדתית. אותם
 שחינוכם המקולקל, באשמת השיבושים של הדעות
 הרעות שעברו עלינו בתקופת השנים האחרונה. גרם
 להם להעתיקם מהלאה לגבול ישראל, הם לדאבוננו
 אבדו כבר את החוש הלאומי האדיר והסבעי הזה.
 ולא יכלו גם לשער את כחו של הרושם העמוק של
 אהבת כלל ישראל, והחפץ לראות בגדולתם וכבודם.
 שקבוע בלב יראי ד' וחושבי שמו שבעמנו. — הנסיון
 להחיות את החוש הלאומי העז באמצעים מלאכותיים
 לא יצלח, בשום אופן לא יצלח. אלא כמתכונתו

בטבעו ומדתו, שהיא בלב שומרי תורה וחרדים אל דבריה, אותם שפתחו את חושם הדתי במה שהוא מתפתח. ואותם הבאים מן החוץ, אותם שפרשו מדרכי ציבור הדתיים, לא תוכלו לבא עד אותה המדה של האהבה הלאומית הטבעית הזאת רק אם תחלו לעסוק באותם האמצעים עצמם. שעל ידם קנו כל כלל האומה את רשומם החזק והאהוב הזה. שוא כל התרופות, הבל כל הרפואות החיצוניות, אחת היא הרפואה ואין שניה לה: להחל ללכת בדרך החיים של התורה והמצוה. „לשוב אל ד' ולשמוע בקולו!“ מיד בנטיה לשנות את הדרך להיטיב כבר אנו בטוחים לכל האורה של עומק הרושם הלאומי, שהננו מתגעגעים עליו, שישוב ללבב כולנו, להאיר בו באור צח וחם נעים, ואז יכירו בעצמם באמת גם אותם שכבר התרחקו והתחילו להתדבק — שהתחילו לחוש את הלב היהודי, שהם בני ישראל, בנים לאומה הזאת, שהם מתחטאים עליה וחפצים לישא את דגלה.

(כויסק, תרס"ב)

ב

הקריאה הגדולה : לארץ ישראל

לארץ-ישראל. רבותי, לארץ-ישראל!
את הקריאה הזאת נקרא בקול אחד, בקול גדול
ולא יסף.

באו לארץ-ישראל, אחים נעימים, באו לארץ-
ישראל, הצילו את נפשותיכם, את נפש דורותיכם, ואת
נפש עמנו כולו, הצילוהו משוממות וטמיון, הצילוהו
מרקב והשפלה, הצילוהו מכל טוסאה ורשעה, מכל
צרה וצוקה, שהוא עלול אליהם בכל ארצות העמים
בלי הבדל והפרש.

באו לארץ-ישראל, נקרא בקול נורא ומרעיש,
בקול רעם ורעש גדול, בקול מחולל סערה, ומרגיו
שמים וארץ, בקול קורע כל קירות לב, המלטו על
נפשכם ובאו לארץ-ישראל, קול ד' קורא אותנו, ידו
נטויה עלינו, רוחו אשר בלבבנו הוא מקבץ אותנו
הוא מעודדנו, והוא מכריח אותנו כולנו לקרוא בקול
גדול אדיר ונורא : אחינו בני ישראל, אחים אהובים
ויקרים, באו לארץ-ישראל, הלקטו לאחד אחד, אל תמתינו
על סדרים ודברים רשמיים, אל תמתינו על רשיונות
מרעישים ומפורסמים, עשו מה שתוכלו, המלטו והאספו
באו לארץ-ישראל, סלו סילו המסילה בעד עמנו

האהוב והנדכא, הראו לנו בפעל שדרכו כבר מוכנת היא לפניו וסלולה, אין לנו מה להתישב, אין לנו מה לדרוש, אין לנו דרכים ונתיבות רבים, דרך אחד יש לפנינו, ודוקא בה ילך, ובה הוא מוכרח ללכת. — דוקא לארץ-ישראל

הנצנים נראו בארץ. באו אחים יקרים וראו איך ששנת יעקב מתחלת לפרח על אדמת הקודש. באו לראות איך רוח ישראל פורח ומתעורר לתחיה, לחיים לכבוד ועון. התדעו אתם אחים אהובים, אחים אמללים יושבי ארצות מאפלות, את האוצר הגדול של הקדושה והמנוחה, של העונג והשלחה, של רוממות הרוח, ושל גדולת הנפש, של קדושת החיים, של אדירות הרעיון ועדינות הרגש, שיש בכל לב של ישראל היושב בארץ-ישראל? הוי אחים יקרים, התוכלו גם לשער אפילו מעט מהרבה מחבת ארץ חמדה, חבת קודש וחמדת עולמים, הארץ כי טוב מנוחה כי נעמה?!

באו לארץ-ישראל, באו וראו הדר ארץ חמדה, הדר הכרמל והשרון, הדר שמי התכלת הנאים והיפים, הדר האויר הצהה הטהור וממוזג, השורר בהודו והדרו, גם בתקופת סבת, באו והתענגו ושישו משוש על ארץ חמדה הנאה והמעונגה, ארץ-החיים שאוירה הוא חיי גשמות, מה יפית ומה נעמת!

באו לארץ-ישראל, באו וראו, וישש לבכם ועצמותיכם כדשא תפרחנה. באו וראו, איך עמנו האהוב והיקר מחדש כנשר את געוריו, איך הוא

מתחיל פושט ברוחה את עצמותיו הכואבות והמפוצחות מימי נדודו וגלותו המרה, באו וראו איך מתרגל הוא לזקוף כתמר את קומתו, באו וחושו איך הוא מעודד את רוחו, בזכרו את חסנו וגאוננו, בזכרו את הודו ותפארתו על כל צעד ושעל. באו והתענגו עלי זכרונות טובים מיין הטוב, המגדילים את הנפש ומרחיבים את הדעת, זכרונות מלכים ושרים, זכרונות גבורים ונביאים, זכרונות תפארת ועוז, גדולה והוד. באו לארץ-ישראל. פה תראו חזות הכל, פה תדעו שאתם חיים, חיים שהם ראויים לשמם, בארץ החיים.

עתה הגיע זמן תקומת היהדות בארץ-ישראל ההכרח לשוב לארץ-אבות יקיף את כל המצבים של האומה, בין החמריים בין הרוחניים, וביותר האחרונים. המהפכה הרוסית פעלה ותפעל על סכנת מצב היהדות בכנסת ישראל שברוסיא, ומשם הפעולה חוזרת על כל העולם העברי. כמעט, לפי ערך של הרבוי הגדול של האומה אשר שם, אולי יותר עוד ממה שפעלה להרע על הדת והיהדות. ע"י גלגולי סבותיה מאז עד ימינו אלה, המהפכה הצרפתית. כח מכריע גדול היה בעולם מצב היהדות הרוחני שהיה חזק ברוסיא. עתה נמוג והולך היסוד האדיר הזה. וכל זה מביא לנו מחשבה מחרידה מאד, אבל ג"כ הכרח להסב עינינו לקרן האורה.

מעת גלינו מארצנו הלכה התורה עם ישראל

בגולה. גרדה מבבל לצרפת. לספרד. לאשכנז. לפולין.
 לרוסיה ועוד. ועתה מה נשמח אם נוכל לאמר שהיא
 שבה למקומה הראשון לארץ-ישראל, יחד עם ישראל.
 ההולך ומתרבה על אדמת הקודש. ועתה מי הוא
 העור שלא יראה בזה יד ד' הנוהגת אותנו, ומי לא
 יחוש חובה לעצמו להיות פועל עם אל? ..ועתידה
 בת קול להיות מפוצצת בראשי ההרים ואומרת : כל
 מי שפעל עם אל יבא ויטול שכרו. מי יוכל להפטר
 מלסבב מצדו תוספת ברכה ומהירות ישועה. לעורר
 לבות רבות לשוב אל אדמת הקודש, לנחלת ד',
 להאחז בה. לישיבה בעסקים ובבנינים. בקניית קרקעות
 בנטיעות ובזריעה. ובכל דבר שהוא מקור חיי ישוב
 נכון ומסודר.

החובה גדולה עלינו לעורר את האהבה הישנה
 לציון. האהבה הנצחית שכאז מימים מקדם כן עתה
 בוערת היא בלבת אש קודש בלבב בני עמנו בכל
 מקום שהם. עלינו ללחם בכל עוז בשנאת אה"ק
 שהתחילה להכנס בפרטים מקרבנו. עלינו להשמיד
 בורע עז רוחני ובקדושת עולמים של ארץ חמדה את
 הוזהמא של המרגלים, שדוקא במועד לחננה התחילה
 להתנער מעט. המרגליות היא מתאבקת בשארית
 כחה. אמנם נוכל לאמר בבטחה בגאון שם ד' אלהי
 עולם הבוחר בארץ חמדה. שהיא דומה להתאמצות
 הפתילה האחרונה, המתנשאת למעלה סרם תכבה

כִּלְיָ. עוֹ חַבַּת אֱהִיָּק, אֶהְבֵּת צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, תְּרוּץ
 אֶרְחָה, וּתְאִיר כְּשֶׁמֶשׁ בַּגְּבוּרָתָהּ אֶת כָּל גְּאוֹת יַעֲקֹב.
 בַּחֲבִלֵי אֲדָם וְעִבּוֹתוֹת אֶהְבֵּה תִּמְשַׁכֶּם כּוֹלֵם, כָּל בְּנֵיהָ.
 לְאֶרֶץ חֲמֵדָה. לְבֵית חַיִּיהֶם.

דַּבֵּר אֱלֹהֵינוּ יְקוּם לְעוֹלָם. קְדוּשַׁת אֶרֶץ חֲמֵדָה
 וְחַבְתָּהּ לֹא תִשְׁתַּנֶּה. כֹּל הַמְּאֹרְעוֹת הַמְּרִים, שֶׁבָּאוּ
 כְּתוּמִם עַל אֲדַמַּת הַקֹּדֶשׁ, בֵּין הַמְּאֹרְעוֹת הַחֲמֻרִים
 בֵּין הַרוּחָנִיִּים, שֶׁלְּפִי מִבֶּט-הָעַיִן הַקָּלוּשׁ הָיוּ יְכוּלִים
 לְמַעַט אֶת אֶהְבַּתָּהּ וְכַבּוּדָּהּ, לְהִרְחִיקָהּ מִלֵּב וּלְהַשְׁנִיאוּהָ
 חָיִן, לֹא יִכְלוּ לָהּ. לֹא יִכְלוּ כִּי שִׁמְמוֹתֶיהָ וְהִרְבּוּתֶיהָ.
 כִּי-אִם לְהוֹסִיף לָהּ אֶהְבַּתָּהּ עַל אֶהְבַּתָּהּ, אֶהְבַּת חֲמֵלָה
 לְאִם אוֹמְלָלָהּ, נוֹסֵף עַל אֶהְבַּתָּהּ כְּבוֹד וַיִּקֶּר לְגִבְרַת
 מַמְלָכוֹת. וְכִשֶּׁם שֶׁלֹּא יוּכַל כָּל חֲרָבֵן חֲמֻרֵי לְמַעַט אֶת
 הָאֶהְבָּה, וְלִכְבוֹת אֶת אִשׁ הַחֲבָה הַקְּדוּשָׁה וְהַעֲמוּקָה.
 הַלְּוֹהֶסֶת בְּנִשְׁמַת הָאוֹמָה כּוֹלָהּ, לְאֶרֶץ חֲמֵדָה, כֵּן לֹא
 תוּכַל גִּיכַּ כֹּל שְׂאִיָּה רוּחָנִית, גַּם אֲמִיתִית, וְקִיֹּ סְדוּמָה.
 לְמַעַט אֶת עוֹ אֶהְבַּת אֲמֵן לְאֶרֶץ צְבִי. לְאֶרֶץ חַיִּים. אִם
 הַגְּעֵרָה הַנְּבוֹאִית הָאִיוֹמָה וּמַחְרִידָהּ, הַגְּעֵרָה שִׁיכּוּלָּהּ
 בְּאֵמַת לְהַקְפִּיא כְּקֹרַח גַּם אֶת דָּם הַלֵּב הַיּוֹתֵר רוֹתַח
 וְחַם לְאֶהְבַּת צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם. הַנְּזִיפָה הַנּוֹרָאָה הָאוֹמֶרֶת
 בַּחֲמַת-אֱלֹהִים. כִּי עַל אֲפִי וְעַל הַמְּתִי הִיתָה לִי הָעִיר
 הַזֹּאת לְמֵן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּנוּ אוֹתָהּ וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, לְהַסִּירָהּ
 מִעַל פְּנֵי, אִם קוֹבַעַת כּוֹס תִּרְעַלָּהּ זֹו לֹא הַסְפִיקָה
 לְצַנֵּן אֶת חַם אֶהְבַּת קוֹדֶשׁ. הָעוֹמֶדֶת לְעַד לְצִיּוֹן
 וּלְמִקְרָאֶיהָ, רַק לְשׂוֹא נִסְחָד שִׁיּוּכָּל שׁוֹם קְלֶקוֹל-מַעֲמָד.

שום המעדת רגל, לרופף עוד את הקשר הנאמן
 העומד וקיים לעד. בחרצובות אלהיות העומדות נצח
 סלה. הם יעברו, כצל עב קל על השמש בעז גבורתה,
 ואור אהבת ציון וחמדת ארץ המדה יאיר באור
 שבעתים. ילהיב כל לב זירומם כל רוח, יקדש
 ויעודד.

לשוא יתאוננו המתאוננים מכל הצדדים. האוהבי
 והאויבים. על מהלכה של הפעולה המעשית להתישבות
 אחינו על אדמת הקודש, שלא גדל ערכה. טרוטי-עינים
 אלה אינם רואים את האור, אינם מרגישים אותו.
 אינם מכירים את אוצר-החיים הגדול והאדיר שיש
 לנו גם עתה בארץ חמדתנו. אינם מכירים את כח-
 הצומח האדיר והנאור שכבר חבוי ואצור בקרבנו. אינם
 מכירים את השפעתו הגדולה של זה הקהל הקטן
 היושב על אדמתו. אדמת קודש. אינם מכירים, בשביל
 שאינם למודים להכיר את התוך, את הנולד, הם יכולים
 רק להתפעל מצוירים של גוונים קורעי עינים, "משפעת
 קלגסים וקול צוחות" אבל אינם יכולים להכיר את
 הדר החיים של הקדושה השאננה, את המנוחה הפנימית
 ואת האור המאיר בשלום ובטחה גנוזה. השורה בעצם
 קדושתו בכנסת ישראל כולה היושבת על אדמת
 הקודש. הה עורים, מי יתן לכם עינים לראות בלב
 פנימה, הוי יושבי ארצות חסוכות. התוכלו גם לשער
 ולהכיל את גאון הקדושה, את ששון-העולמים, את
 שפע נחלי העדנים השוטף בקרב הלב של בן ישראל

היושב על אדמת הקודש !! הטעמתם טעם גן-עדן
 זה !! הוי אחים נדכאים ואמללים, לבי לבי עליכם,
 מעי מעי עליכם. הקשיבו ושמעו. שמעו ותחי נפשכם.
 תחת עלפת התוגה, הגלויה והנסתרת, למראה החרבן
 והשממה. למראה מהפכת הזרים, למראה כל הוד וכף
 קודש הנתוץ והרטוש. תחת אדר יגון זה אור נוגה
 מאיר, אור משיב נפש ומשלם נחומים, אור מאור חי
 ומושיט תקוה. כאיש אשר אמו תנחמנו כן אנכי
 אנחמכם. ובירושלים תנוחמו.

(עה"ק יפו, תרס"ו)

ג

קריאה גדולה

„ההכרח“ הוא עכשו הפתגם היותר שגור בעולם
 דוקא קול-המון זה יהפך לקול שדי בידי חכמי-לב
 וקדושי עליון. דוקא הנחש יהפך למטה-האלהים, אשר
 בו יעשו אותות ומופתים, למען דעת כי לדי הארץ.
 ההכרח, ההכרח החיים ומרירות סבלם יביא את
 האורה האלהית לעולם, ההכרח יסגל את הלבבות
 להפתח לקבל את האור הגדול של זוהר האמונה בכל
 הדר גאונה.
 העולם מתמוטט הוא וכושל, מתמוזז ומתמסמס

תחת ענות יד הכפירה הגסה — המפליצת הבלה, היבשה והאכזוריה, הרובצת עליו. השלהבת האלהית מתלקחת בקרב הלב פנימה, בקרב כל רוח ונפש. היא מכה גלים גדולים סוערים מגלי כל ים, היא עולה שמים ויורדת תהומות בחדרי כל רוח ונפש. והכפירה האיומה, השפחה הבלה בת העבדות הבזויה, סוגרת בעדה את בריחיה לבלוי תראה החוצה, היא יראה מאד מאורה הבהיר, היא — האחרונה — יודעת שבניצוץ זך אחד מרשפיה תכלה כליל. אבל כל אשר תוסיף לשום מחנק לה, כל אשר תוסיף לעצור בעד נשמת אלהים חיים הגדולה והחזקה אשר בנשמת כל חי, כה תוסיף ואת הנשמה לאגור את חילה פנימה. ובמלאת ספקה הנה תצא ברעם ורעש בקול נפץ וזרם. "כיום הרג רב בנפול מגדלים".

הנה יום בא ולא ירחק חק, והאנושיות תתעורר כדוב שכול וכארי על טרפו, להנקם מהכפירה הבזויה בעד כל רעתה אשר עוללה לה. בפתע תבקש להשליך ממנה את עבותיה. בחמה גדולה ובקצף גדול תבקש מטנה את נקמת החיים הטובים, את השלוה והעדן של החיים הטהורים והזכים, אשר שללה ממנה ותאבד. שמה למרמס, מבלי אשר יש לה כח. לאותה הרשעה להשיב תמורתם אף חלק אחד כני רבבה. הבהלה הזעומה, שעל ידה ערבבה הכפירה את העולם, להמס את המוחות ואת הלבבות, להעביר את האדם על דעתו ועל דעת קונו, תעבור ותשקוט. והדעה הצלולה

והמתונה, היודעת ג"כ איך לחיות ואיך להתבונן. איך להשקיט ואיך להתלהב, תקח את מקומה בחיים, ושבת בקורת של מוסר אכזרי תניף על המחשבה אשר העיזה לרשת את גבירתה, על העבד אשר התנשא למלך, וחותר העבדות חקוק לעד על מצח נשמתו.

„החופש“. זאת התרועה ההולכת עם התקיעה של „ההכרח“. הוא יצא כארי נורא ממסגרתו, אשר ירמסנה בזעפו. תשוקת החופש תבוא למרום פסגתה. והאדם יכיר שהוא יש לו רשות לחיות ברוחו פנימה כאשר הוא, כפי חפץ הטבע האביר של נשמתו החיה. והנשמה הזאת חיה רק באלהים. באין אמונה עמוקה וזוהרת אין לה חיים ואורה, היא מתנודדת כצל ומתדכאת ביסורים. נוראים וצחיית צמא אכזרי, ומי מעכב על ידה. מי לא יתן לה לחיות באלהים. מי מברית צפור-שמים זאת מקינה. מי ישים אותה בסוגר. מי יעצרנה מלשוט מלא רחבי שמים. מקום הזהר והאזיר הרענן חמלא אור וחיים. הנשמה נשמת האדם בעצמה תכיר מיד את אויבתה, בטבט בוז ושאת נפש תשקיף על פני השפחה הנחרפת, אשר תתגלה בכף נבלותה, אחרי אשר תקרע ממנה המסווה של הדמיון החשוך והלוהט, שהספיקה איזה זמן לשים על פניה הסכלים והמגועלים. הדשאים עומדים על פתח קרקע, ההכרה האמיתית הזאת הולכת היא וקרובה. אסיא ואירופא הנאורה כבר נלאו נשא את סבל עול הכפירה הקשה. המכבדת על עול האדם

ועל רוחו. יותר מכל תכסים של אמונה היותר
סרתנית. — ונתון לא תתן מאומה.

במצב של צחיית צמא כזאת יתנפל האדם אל
מעין האמונה. בכל לב ונפש ישתה יגמא מכוס
נחל העדנים של אור אלהים עליון. אבל האדם הוא
כבר מנוסה במסה, הוא כבר יודע היטב מה היה
אחריתו עת אשר שתה לרויה את מי האמונה עם
כל הרפש והטיט אשר גרש הים הגדול הזה במשך
הימים, אחרי אשר המו חמרו מימיו. ע"כ יאבה לשאוב
בכל לב ונפש מים טהורים מפלג אלהים.

הרוח התוקף את כל האנושיות תקף ג"כ את
בנינו. אמנם יותר קרובים אנחנו למקום האורה, יותר
קרובים למעין החיים, יותר מלאים בחיי הנשמה האלהית
אשר הרבינו לניק ממנה מימי עלומינו עד ימי זקנה
ושיבה. עול הכפירה השתרג ועלה על צואר רבבות
בנינו. וישם בסדר רגלם. עתה הם מפרפרים בין החיים
והמות. לא ידעו חיים ומנוחה. לא ידעו עדן שלות
תם. והם צמאים להרטיב את חכם היבש. קרובות הן
העינים להיות מתפקחות, קצרה רוחם בעול-הברזל
של הכפירה. שנהפכה בתקופה האחרונה למין אמונה
קנאית וחצופה. והנם דוסקים על פתחי תשובה הסגורים
לפניהם.

אחינו היקרים, חכמי-תורה, וסופרים משפיעים,
גם אנו נואלנו וחטאנו. למדנו וחקרנו, סלפלנו וחדשנו,
כתבנו וצייירנו, אבל שכחנו את האלהים ועזו. לא

שמענו לקול נביאי האמת, לקול מעולי חכמי דורות
 עולמים, לקול הצדיקים והחסידים חכמי המוסר העיון
 והקבלה, שצוחו והכריזו בקולי קולות, כי סוף הנהר
 של התלמוד המעשי לבדו להיות יבש וחרב, אם לא
 נמשיך לתוכו תמיד מים מני ים מימיא דחוכמתא
 וקבלה, מיסדעת האלהים, מים טוהר האמונה הטהורה
 הנובעת מנשמתנו פנימה משרשה באור א"ס ב"ה.
 עתה בא הקץ, עין בעין אנו רואים מה שעשה לנו
 קשי ערפנו, מה שעולל לנו את אשר עזבנו את ד'
 ולא דרשנוהו, גרמנו כי נפלה עטרת ישראל, כי כשלה
 האמונה והאמת ברחוב, כי היינו לשחוק ולקלס לבזה
 ולמשיסה בלאימים, לבז ואין אומר השב, ארץ
 מתקוממה לנו, עלבון האדם כלו, עלבון הנשמה האלהית.
 שבידינו הופקדה לרוממה ולשגבה, נשמת אלהים
 חיים הצריכה להתפשט על כל העולם כלו, להאירו
 ולהחיותו, האורה היוצאת מתוך זהר התורה ואור
 הנבואה, השוה לכל נפש ומחיה כל חי, בחזקה הוא
 נתבע ממנו עתה לעת קץ.

ההכרחי ישיב אותנו אל אור החיים, יפתח
 את אור האמונה ממסגרותיה ע"י חכמת אלהים
 הקבועה באוצר החיים. הוא יביא אותנו לידי תלמוד
 קבוע, לחכמת האמונה. לכל צדדיה לנגלותיה ולנסתרותיה,
 למען נחיה באורה וברוח אמיץ נקרא בקול מארץ-חיים,
 ממקום אשר שם אלהים הופיע ועדי-עד אה לכושב לו:
 בית יעקב לכו ונלכה באור ד'!

(ע"פ יסו, תריס"ה)

הבת ירושלים

ומחרבות ירושלים קול יוצא: „בת-קול שמנהמת כיונה. ואומרת אוי לי, שהחרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתי את בני לבין אומות העולם“. והקול קורא עוד, והבת-קול מנהמת כיונה: „אוי לו לאב שהגלה את בנו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם“. ובת-קול אשר בקול-נכאים רק כיונה היא מנהמת, זה שנות אלפים, הולכת היא וחודרת בכל משך התקופות והדורות, מדברת היא בקול נהימתה אל הלבבות ואל הנשמות, אל הנשמות החיות ואל נשמות המתים, שהלכו לעולמם ובצרור החיים הן צרורות, „גם מתים באשמנים יחכו ליום יבקעו אורי שחריך“.

וקול נהמת היונה המנהמת, הנה חודר הוא לתוך מעמקי לבבנו; ירושלים עיר הקודש, מקדש מלך עולמים, ובית ממלכה מעולם לממלכת כהנים וגוי קדוש, ירושלים עיר האלהים סלה, כשהיא חרבה בזויה ושוממה, שמים צועקים מרה, ומלאכי שלום מר יבכיון. ובת-קול המנהמת כיונה, ואומרת: „אוי לי שהחרבתי את ביתי“, צועקת היא באזנינו בקול כחולה, מתגברת היא הנהימה ואזנינו מקשיבה רב-קשב קול

איום אדיר ונורא. קול המולה כקול מחנה, כקול שדי בדברו, והקול קול שחל ושאגת אריה, „ד' כאריה ישאג, וממעון קדשו ישאג, שאג ישאג על נוהר". ונשמתנו כולה מתחלחלת, נרעשים ונרעדים הננו עומדים ומקשיבים את קול היונה המנהמת, מחרבות ירושלים, שהולך ומתגבר במרירות נהימתה עד מרומי ההרעשה של שאגת כפירים כקול שופר גדול, כקול רעמים אדירים, זרם ונפץ: אם מחרבות ירושלים קול כיונה מנהמת לאזנינו עולה, ואומרת: „אוי לי שהחרבתי!... — מבניני ירושלים, אשר אך ידי זרים כוננו ומכוננים, שהם לנו חרבות כפולות ומכופלות, קול כחולה נשמע! „נהי בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה, כי איננו, כי בניה, ומבחר בניה, איננו בין הבאים, בין המשקיטים את נהמת היונה, המנהמת ואומרת: „אוי לי שהחרבתי".

והתר הגיע, מאורעות הימים כולם קוראים לנו

- בקול גדול: ישראל, בנה את עיר קדשך, זכור עם-עולם, עם קדוש שומר אמונים, את שבועתך, אשר על נהרות בבל נשבעת: „אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי". ואם את החלק הקל-להעשות של השבועה הנה קיימת, לשונך לא דבקה לחכך, כי את ירושלים כמו פיך זכרת ותזכר תמיד, אבל בעת אשר הימין כבר היא דרושה להיות יד פשוטה ונסויה לעשות מעשה, בכח והיל, בימין עז רוממה, החלק הראשון של שבועת-עולמים

זאת הנה הוא נתבע בחוקה, הנה הוא נקבע בחוקה
 מבת קול המנהמת כיונה מחרבות ירושלים: שמע
 ישראל, ממזרח שמש עד מבוא, מכל הארצות אשר
 שם הודחת, ונטות פניך בכל עת הפץ לד', בכל רגע
 רצון והתעוררות געגועי קודש בעמקי לבבינו, היא
 נגד ירושלים עיר הקודש, עיר קדשנו ותפארתנו,
 אשר הליוך אבותינו, שמע נא לקול היונה המנהמת
 מחרבות ירושלים ולשאגת-האריה היוצאת מתוך בניני
 הזרים השוחקים על משבתנו, על רפיון ידינו
 והתרשלותנו, בעת הכושר, בעת יד ד' נטויה לטובה
 להחל בפועל לבנות לנו את עיר תפארתנו, להרימה
 משוממותה, לעטרה בתפארה, בבניני חמה, במוסדי
 תפארת בהוד יקרות קודש.

הגיע הזמן, שבו אנו צריכים להכיר את קול ד'
 מכל המסיבות המתהפכות, מכל יצרי הלב, מכל
 תנועות החיים, הפרטיים והכלליים, וקול ד' בכח קורא
 אלינו מחרבות ירושלים ומשוממותיה: קומו, בנו את
 הנשמה, קומו את עיר הקודש הנהרסה, זכרו מרחוק
 את ד', וירושלים תעלה על לבבכם!

(בין הסצרים הרעיג, רחובות ת"ו)

ה.

גלוי-דעת נגד הבגידה הלאומית.

מוחים אנו גלוי נגד כל קורעי הנשמה היהודית.
נגד כל הרוצים לסרר את השלמות הנפלאה
של היהודים והיהדות, רק יהדות שלמה אנחנו
יודעים!

לעג מר הוא כל הוכח הזה. אם קנינו
הלאומי או הדתי הוא המקים את תכן-חינו. השלמות
של „אתה אחד ושמן אחד ומי כמוך ישראל גוי אחד
בארץ — לא תפרד ולא תחלק לעולם.

בכח הקדוש של שלמות היהדות אנחנו מוחים
נגד כל הבוגדים, המלשינים ודוברי נבלה מכל
המינים. בכח הקדוש של שלמות כל אומתנו. בגופה
ובנשמתה, תובעים אנחנו את תביעותינו השלמות
מאת כל חברינו אחינו ומאת כל האנושיות
התרבותית.

את גזלתנו אנחנו תובעים בשלמות. העולה
הקורעת שמים מוכרחת להתקן כלה. ארצנו הקדושה,
היקרה, מלאת ההדר והפלאות, גאותנו, זכות אדם
וערך-אדם שלנו, זכויותינו האזרחיות והלאומיות בכל
הארצות, — מוכרחות להחזר אלינו לגמרי, בלי פשרות.
בלא חניפות, לגמרי בשלמות!

באה העת, שכל אלה שהרסו או שאבותיהם
השתתפו בהריסת עמנו וארצנו יהיו מוכרחים

לשוב מדרכם האימה, ובתור תקון למעוותם הנורא
היו מוכרחים לתת לנו בכל האפשריות, את כל
הנוחיות כדי לשוב ולבנות את בית יעקב הנהרס
ולכונן במלא-ההדר את נוהו השממם.

ומה תמוה הוא, שבעת הנפלאה הזאת, שיד-ד'
מתראית בה באופן כל-כך נפלא בדברי ימי העולם
ובדברי ימי עמנו, ימצאו אנשים בעלי מוחות
מסומטמים ולבבות ערלים כאלה, שתהיה להם החוצפה
להביע דברים בכדי להקטין ולפרר את השלמות
היהודית הגדולה המקורית. — בשעה שידיעתה כל-כך
נחוצה לכל מעמדנו ההיסטורי.

אנחנו מחויבים מוכרחים לבאר לכל האנושיות
העומדת במלחמה את חובותיה אלינו. אנחנו נתנו
הרבה לאנושיות, הפחנו במוסר האנושי כח-חיים,
בתמציתה של כל הדתיות התרבותית חי רכושנו
הרוחני. אנחנו הצלנו ומצילים הרבה את כל האנושיות
מצד אחד מהאליליות החשוכה העבדותית, ומצד אחר
משכחת-אלהים החלשה, חסרת-הדם, המתה. דברי-
ימינו הנפלאים, האלהיים לגמרי, הנם ויהיו תמיד
הבסיס של הרוח האנושי היותר טהור, שכל העדינות
האנושית מחוכם היא מתפתחת.

והעמים השיבו לנו כגמולנו יפה מאד: בגזול
את אדמתנו, בגרש אותנו ממנה ובשריפת מקדשינו
והריסתם, בשחיסות, באכזריות, בחרוך להבות האוטו-
דה-פה, בטלאים צהובים, בקריאות "הפ-הפ" ברחובות,

בהכאות מסמרות במוחותינו, ועוד הרבה מאד מעשים טובים כאלה, ובכל מיני עלילות-שוא ותואנות לא-אנושיות, — באותה שעה שהם משיבים את כל כוחותיהם ממעין-החיים החי הקדוש שלנו ונהנים במלא-הפה מפעולותינו הנהדרות.

ועתה, כאשר כבר עומדים כנראה בסוף המלחמה, כאשר רשעת-העמים הנוראה החריבה כל טוב וכל שלום, בעת שהאדמה מזדעזעת ומתנודדת בחטאיה הכבדים, בעת שרעיונות-עמים וכסאות-מלכים מתפוצצים, בעת שהאנושיות מקוה להושע ישועת-עולמים בדם המלחמה האיומה הזאת, בעת שהמכאובים האכזרים של האנושיות העירו ניצוץ קדוש בלבבות, והנם כחולמים שהעתיד של אחרי המלחמה יביא בכלל חיים חדשים הרבה יותר יפים מאשר היו מקודם, חיים של יושר וצדק, אשר במופתיותם יהיו שוים את כל נהרי הרם שנשפכו למענם, — האם אין עלינו בשעה הנוראה הנפלאה והקדושה הזאת, חובה גדולה ונוראה להודיע לכל האנושיות, ביחוד לעמים התרבותיים הלוחמים, כי אם עולת-העולות תשאר על קדקדם, אם לא יתרצו מהרצח ומהגזל שעוללו לנו, הם עושים את עצמם אומללים עוד יותר ממה שהם ממיטים אסונות עלינו ?!

כי הם מעמידים אז בסכנה את כל תקון-העולם, המקווה מרציחת-העמים הנוכחית, והם עושים בזה את כל שפרכת-הדמים הזאת לרצחנות גסה

חסרת כל תוצאות. צעקת חמסנו העולה השמימה
מוכרחה לבטל את כל השאיפות האנושיות וממילא
לחולל בחייהם את המהפכות היותר רעות.

אבל לעומת-זה כאשר תוצאות המלחמה יביאו,
יחד עם כל תקוני הצדק, גם את שובנו והתכוננותנו
אנו, כאשר העמים יתקנו את הפשע הנורא ויסייעו
לנו להסתדר, במלא-חיינו, וישיבו לנו את ארצנו
ויסייעו לנו לכונן את ממשלתנו, לחדש ולהפריח
בשלוה את חיינו העתיקים, המקוריים, השלויים. חיי
הקודש והחול, חיי הרוח והחומר. חיי הגבורה והשלום.
אז תסור חרפת-עולם מהחברה האנושית. וכאשר
במקהלת המדינות העולמית ישמע קולו של יעקב.
בצלילים הנעמים השמימיים. באמתו ובישרו הנובעים
מהמקורות היותר קדושים. אך אז יכיר העולם. יחד
אתנו. מהותם של חיי עמים ישרים. אך אז תבא
לאדם שביעת-הרצון הגמורה בתור פרי צרותיה של
המלחמה הנוראה הזאת.

מצדנו הננו יכולים לקבל את האשר העתיד —
רק בשלמותנו, בשלמותה של נשמתנו המקורית.
שאינה נתנת בשום אופן להחלק לנתחים כמו
..לאומיות" ו..דתיות". נעלה מכל החלקים האלה הוא
העו האלהי הגדול של ישראל סבא. העתיק, הנצחי,
החזק כחלמיש-צור.

צרות הלב של אלה, הרוצים לפורר לחלקים את
שלמותו של כח-חיינו המזהיר ולנתק ממנו חלק הנה

וחלק הגה — בגידה היא לא רק ליהודים כי-אם
לכל האנושיות.

אמנם תקותנו גדולה, כי צדקתנו הקדושה תוכר
היטיב מכל אדם, בני-ברית ושאנים בני-ברית,
וחלומות-ההבל של הפרדת כחותינו יחלפו כליל, וכח
של שלמות יחל לעודדנו במלא-האמץ, וכולנו יחד,
כל נדחי ישראל, במלא-המובן נתבע בפעל ובעז את
תביעתנו השלמה, וקולנו ישמע בכל החוגים, לכבודם
ולאשרם של כל העמים ולעלוינו ולאשרנו ולבניתם
השלמה והמהירה של ארצנו הקדושה, עמנו ורוחנו
הקדוש הנשא, העומד להיות לאור גויים ולישועת
אפסי-ארץ.

(תרגום מז'רנין יהודי-אשכנזי על ידי צ"י)

(לונדון, תרע"ו)

ג

דגל יהודים א.

(מ"ונדון)

לעולמנו המכובד הכשר של שלמי אמוני ישראל.

יהודים כשרים!

אנחנו קוראים לכם, באו להעבודה הקדושה
לבנות את עמנו הישראלי, על אדמת קדשנו איי

באו אלינו, התאחדו כולכם תחת דגל „ירושלים“,
 אשר אנחנו מרימים אותו לפני כל העולם הכשר
 הישראלי.

הכל יודעים שיש במציאות „דגל-ציון“, הוא
 מאחד חלק ידוע של אחינו, על היסוד של ענינינו
 הישראליים-העולמיים בארץ ישראל. נמצאים אמנם
 רבים, רבים מאד, אשר לא נכנסו בהתאגדות ההסתדרות
 של אותם שנושאים את „דגל ציון“, ורבים מרגישים
 בעצמם לאי אפשרות לפניהם להכנס בתוך ההסתדרות.
 אין אנו מדברים עד כמה הדבר הוא צודק, או בלתי
 צודק, אבל בפועל הלא המצב הוא ככה.

אבל הלא דבר שאי אפשר הוא שהחלק היותר
 גדול, היותר לבני ויותר תמים מישראל, שהם הרוב
 של העולם הכשר הישראלי, יהיה נשאר עומד ממרחק
 אצל המאורעות הנפלאות של הזמן הנוכחי, ולא ירים
 את ידו לסובת הבנין הקדוש של אומתנו על אדמת
 קדשה, בשביל אותם העכובים הנקראים בשם הפרעות.
 לזאת מרימים אנחנו לפני כל העולם הכשר
 הישראלי, את דגל „ירושלים“, שיסדרו תחתיו כל
 כשרי ישראל לכונן את העבודה של בנינו בארץ
 ישראל, ע"פ אמתתו של הרוח הישראלי הכשר, בגאון
 ובאומץ נשא את דגלנו הכשר הישראלי, את דגל
 ירושלים.

„ציון“, „ירושלים“, הן זו אצל זו. מאז מראשית
 תולדתנו התבלט שם ציון אצל ההבטאה של מלכותנו.

כחנו העולמי, שהוא הנהו גם כן ודאי קדוש מצד עצמו. והוא משמש את כל המטרות הקדושות של עמנו, שהוא הוה ויהיה לעד ממלכת הכהנים וגוי הקדוש של העולם כולו.

אזנם „ירושלים“ מבטאת בהבלטתה את המטרה של קדושתנו מצד עצמה. בתור המגמה היותר גבוהה באידיאליותה של הויתנו הישראלית. בעד עצמנו ובעד האנושיות כלה, המקום של בית המקדש, בית תפלה העתיד של כל העמים, המקום שבו ישבו הסנהדריה הגדולה, אשר ממנה יצאה ותצא תורה לכל ישראל. זה טצין השם „ירושלים“.

העולם הכשר הישראלי כולו, הוא מעולם עמוק מאד מקושר עם המטרות הקדושות. הוא אלהי ברעיוניו. קדוש בעוצם אמונתו, כשאנחנו כמהים לציון לנקודת הממלכה המדינית. הננו תמיד מקשרים זה עם בנין ירושלים, עם קדושת בית המקדש. על ידי ההתרוממות של הקדושה האלהית עלינו, ועל ידנו על העולם כולו.

את המטרה הכשרה הזאת חסצים אנחנו לבטא על ידי דגלנו דגל „ירושלים“, שאנחנו ימקוים. שילך במצב של שלום עם דגל „ציון“. עד אשר אנחנו וכל העולם כולו נכיר, שהענינים העולמיים של ישראל לשוב אל ארץ ישראל בתור עם שלם, והענינים המקודשים, עצם המגמות הכשרות, מתאחדים הם במיטב האחזה זה עם זה.

אבל כדי לתן הכרה להעולם הפנימי ולהעולם החיצוני, עם המגמות הלאומיות הכשרות שלנו, וכדי ליצור כח מסודר איך לכוון את זה באופי תולדותי, הננו נושאים לפני כל העולם הישראלי הכשר את דגל ירושלים. והננו קוראים את כל אחינו הכשרים, באו אלינו, התאחדו עמנו, אמצו את כחנו, בעבור הענינים הקדושים של העולם הכשר הישראלי, שהם הנם באמת הענינים העצמיים הטבעיים של כל ישראל בכל הדורות, בזמנים היותר טובים של עברנו, ובהחור הבטוח והנשא של עתידנו.

באו אל דגלנו „ ירושלים „ אשר הכחות היותר גדולים של העולם הכשר היהודי ישא אותו קדימה, לפני המחנה הקדושה האלהית „מחנה ישראל“.

עולמנו הכשר, כל שלומי אמוני ישראל! אין לנו מה להסתפק, ברור הוא שהכח האלהי הקדוש מתגלה עלינו כעת בתוך המאורעות של העולם, אנחנו בודאי קרואים הננו לשוב בחזרה אל גונו העתיק, לארץ ישראל, לחדש שמה את החיים העתיקים הקדושים שלנו, אנחנו חייבים לקדם את פני התנועה הקדושה הזאת בכל מאמצי כוחותינו, אמנם המלה הישראלית האמיתית, המלה הישראלית הכשרה, שבה מונח הכח של החיים הלאומיים שלנו, שהוטל עד כה, במעמקי הגלות, עמוק מאד במורד, שלשונו לא נחפס, מכרחת צתה להאמר בחופש מוחלט.

עמוק עמוק מאד הוא האמר הישראלי הכשר.
 כבד כבד נאד הוא המעמס של העולם, עד אשר
 האומר הנסא, האמר המרומס באידיאליותו, האומר
 הכשר המוצלח הישראלי, יתבטא באמתת צביונו, עד
 אשר יצא ממחבואו הרציני, שהוא גנוז בו עמוק,
 מאד עמוק, בתוך הנשמה הקדושה הישראלית, ועד,
 שיעשה לכח פועל בהממשיות של החיים הישראליים
 הלאומיים. כלומר עד שיתגלה אותו האופי של האמת
 האמיתית שהוא, וביחוד הוא, הנהו הכח הממשי של
 החיים הכלליים של הלאום הישראלי.

האמת הלא היא, שהקיום הישראלי וכל הקישור
 היהודתי, שהוא עושה את אומתנו לעם-עולם בלתי-
 מנוצח בתבל, מונח הוא רק בו בהאומר היהודי הכשר
 שהוא צריך להתבטא בבהירות ובהבלטה ע"י הכח
 של ההסתדרות של העולם הכשר הישראלי, שהוא
 מוכרח בגאון-רוח לשאת את דגלו הקדוש.

הכח הכשר הישראלי, הוא ולא אחר, הוא הנו
 הנושא והשומר של השבועה הקדושה אשר נשבענו
 על נהרות בבל, "אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני".
 והכח הזה הלא הוא הנהו המבעיר אפילו את הזיק
 של האש הגנוז, אשר לא יכבה כליל אצל כל בר
 ישראל, שהוא כל עוד מחזיק את עצמו עדנה למרות
 כל החשבונות הכהים של העולם קשור באומץ בעמו
 עם תקותיו הגדולות.

זה הכח הוא באמת גם המקור היותר עליון

סהיכן שנשאבים החיים לכל הענפים של הכשרונות הישראליות המיוחדים, שהם מועילים כל כך אל הבנין של עמנו על ארצנו, ושהוא יוצר רוח ומרץ לכל כחות היצירה שלנו בכל מחלקותיהם.

הכח הקדוש הזה, מוכרח הוא לצאת כעת לפני העולם הגדול הרשמי. עיי העולם היהודי הכשר המסודר אשר יתאחד עיי הדגל ירושלים. כל העולם אך כעת יקשיב איך שאנו הולכים עם הדגל האלהי, שהוא התוכן האמיתי של מהות חיינו האמיתיים. כעת בהפתעה ישמע איך שהעם של התורה האלהית הוא מתנשא בכוחו הגדול השמימי לשוב לכונן את עצמו על ארצו האלהית.

אנו היהודים הכשרים צריכים אנו לדעת צמוק ולהאמין, שהיד האלהית הקדושה היא מנהלת אותנו כעת בחושף אל מגמותינו האידיאליות הנשאות. אנו צריכים ליתן להכרה לכל העולם כולו את הסתרון הגדול של מאורעות העולם הנפלאות, שהן קולעות כל כך בגלוי אל המטרה לקרב את גאולתנו, את ישועתנו, שממנה ואך ממנה מוכרחת היא לצאת הגאולה והישועה של כל העולם האנושי.

בשלהבתיה, של הארת האמונה האלהית, בהופעת האורה של תורתנו הקדושה, בהתחיה של כל הרעיונות הכשרים היותר אידיאליים, נשא את דגלנו את דגל ירושלים. אשר אך על ידו ובגינו ינשא דגל יציון. הערך של העולם הישראלי העולמי יתברר

לטהרתו בעולם, על ידי ההופעה של הכח הקדוש
 היהדומי. שיבוטא בדיוק על ידי ההתרוממות הקולית
 של כל העולם הישראלי הכשר. שיקח את כל עצמיותו
 בהתלהבות קדושה אל העבודה הרצינית, של הבנין
 הלאומי הקדוש. לכוונן את שיבתנו לאיי בהאושר של
 האורה האלהית שלנו. "בית יעקב לכו ונלכה באור ד'
 בהתעוררות רוח קדושה היותר עמוקה, הננו
 קוראים אתכם כל אחינו הכשרים, אל תדחו את הזמן
 שהוא צועד בצעדי ענק כאלה. ובאו ביותר מוקדם
 אל דגלנו הקדוש, של כל העולם הכשר הישראלי.
 אשר יתאחד אל עבודת הקודש של שיבת ציון, של
 תחית האומה של גאולת ארץ, ושל בנינה, ושל כל
 העבודות הרבות והנשאות. המעשיות והרוחניות. שהן
 שייכות להעובדות האחראיות הגדולות הלו. שהן
 יאתיו יום יום בחיינו החדשים. שיעשו כולם תחת
 השפעת דגלנו הקדוש דגל "י ר ו ש ל י ם" שאנו
 מרימים אותו כעת.

הננו חותמים בהדברים הקדושים של הנביא
 שכל יהודי כשר צריך שלא יונו גם רגע מלבבו בעת
 הנפלאה הזאת, כדי שיבין מה שנדרש מאתנו :
 ..ועתה לא כימים הראשונים אני לשארית העם
 הזה נאם יי צבאות : כי זרע השלום הגסן תתן
 פריה והארץ תתן את-יבולה והשמים יתנו סלם
 והנחלתי את שארית העם הזה את כל-אלה :
 והיה כאשר הייתם קללה בגויים בית יהודה

ובית ישראל כן אושיע אתכם והייתם ברכה
אל תיראו תחזקנה ידיכם :

(זכריה ח', י', י"א, י"ב).

יחד עם שר צבאנו העתיק יואב, נאמר איש
לאחיו :

„חזק ונתחזק בעד צמנו ובעד ערי אלהינו“.

(שמואל ב', י"א י"ב)

לכל היהודים בכל הארצות, בכל הגליות נאמר
כולנו בלא הרף, את הפסוק כולו של המוטה שלנו :
„פליטים מחרב הילכו אל תעמדו זכרו מרחוק
את יי וירושלים חעלה על לבבכם“.

(ירמיה, נ"א, ג')

באו, באו, אחים כולכם בהמון אל דגלנו הקדוש
אל דגל „ירושלים“.

„ראשון לציון הנה הנם, ולירושלם מבשר אתן“

(ישעיה מ"א כ"ו)

אמן סלה.

(לונדון, תרע"ו)

תחית הקודש — התחיה השלמה.

תחיית הקודש. אני שואל את עצמי. היתכן שתחייתנו הלאומית תהיה רק תחיה חילונית, והקודש יעמד רק על המצב הגלותי. בלא התעוררות של חיים, בלא התחדשות של גאולה? היתכן להיות ככה? לא ולא, תשיב כנסת ישראל כולה. יודעים אנו כולנו. שמקור חיינו הוא הקודש, והקודש מוכרח הוא להראות את כוחו המקורי. וסוף-כל-סוף יוכר לכל, שגם אותות התחיה של החול — הקודש הוא הפועל אותם. וכחו הוא המחדש את הנפלאות הגדולות שעינינו רואות. תחיית הקודש בישראל ובארץ-ישראל מוכרחת לבוא, והיא בא תבוא.

השאלה הגדולה היא באיזה אופן תחול תחיה של קודש לכונן את הופעתה ואת ספעליה. מה היא תחיה ביחש לקודש, ובאיזה אופן תסודר, — שאלה זו מוכרחת היא להיות לשאלת-היום היותר בוערת. היא ראויה להעסיק את כל המוחות, בין המוחות של העובדים על ככר החול ובין המוחות העובדים על ככר הקודש.

דבר פשוט הוא, שכל זמן שאין אנחנו יכולים להראות באצבע על תחיה של קודש. גם תחיית החול

שלנו אינה בשלמותה. הרינו נקראים עכשו לשכר
 את תחייתנו הלאומית. לתן לה ברק ויפעה וגם עו
 ואומץ. בין כלפי פנים בין כלפי חוץ. אין אנו רשאים
 להשאיר חלק אחד מאומתנו בלא התעוררות תחיה.
 בלא הכרה של תחיה. בלא הברקה של גאולה. אנחנו
 חייבים להבהיק את שמהת הגאולה בתוכיותה של
 נשמת האומה לכל שדרותיה, וביותר אל התוך של
 השדרות הפנימיות שלה. ספוגי צערה וספוגי אמונתה.
 אותם שאין להם חיים כי-אם חייה. אותם שהם יונקים
 רק מלשד מקורותיה בלא ערוב של יניקה זרה. ואותם
 הכחות הרבים והעצומים נעורר רק ע"י תחית קודש.
 ותחיית קודש מוכרחת היא לבוא לנו.

כל ערכה של תחייתנו הלאומית יתברר כאשר
 תחל תחיית הקודש לעשות את מעשיה. להראות את
 כח-החיים שלה.

השאלה היא אמנם כבודה. מה היא תחיית הקודש
 בישראל ואיך נגשים אליה. אבל לא נבהל ולא נסוג
 אחור מפני כבודתה של השאלה. זאת ההנחה היסודית
 לא תתבטל מפני אימתה של כל שאלה כבודה ומסובכה.
 וההנחה ברורה היא: תחיית עצמנו מוכרחת להיות
 תחיה שלמה. תחיית גוף ותחיית נשמה. תחיית חול
 ותחיית קודש.

ולא עוד אלא שכל מגמתה של התחיה החילונית
 היא רק כדי להביא אותנו לידי תחיית נשמה. לידי
 תחיית קודש.

אם אין לנו עדיין אותו העוון. המסטיק לפרש לנו בפרטיות מה היא תחיית הקודש שלנו. גם מפני זה לא נסוג אחור. ההכרה הכללית היא חזקה בנו. שתחיית קודש מוכרחת לבוא לנו. ובשביל כך הגנו דופקים על דלתות הקודש. אף כי עדיין הן נעולות לפנינו. בטוחים אנחנו שיפתחו שערים. ויבוא גוי צדיק שומר אמונים.

ותחיית קודש היה תהיה לנו.

הגנו מתחילים לישא את האמרה. לדבר את המלה הרצויה. לקרא את השם. אחרי קריאת השם יבאו הכינויים, התוארים, המאמרים, והבאורים.

הכרו נושאי כלי ד', דעו כי תחיית קודש היא מתנערת בעמנו. להשלים את יסוד התחיה הלאומית. לשכלל את תיקון הגאולה.

הגני רוצה במכתבי זה הקצר. לעורר את כל לב, של כל שדרותינו. לדבר דבר על-דבר תחיית הקודש שלנו. על-דבר הנשמה העליונה של תחייתנו הכללית שהיא מוכרחת עתה להופיע עלינו. יודיעני נא כל איש אשר רוח בו. לפי דעתו וסגנונו. מה הוא ציורו, שאיפתו ותקותו. על-דבר תחיית הקודש שלנו. על-דבר השלמת תחייתנו הלאומית. על-דבר הארת כבודה. על-דבר עדנת יפעתה. על-דבר הרמת דגלה לעיני כל ישראל ולעיני כל העמים כולם. לידע ולהודיע ולהודע כי אמנם דבר גדול שלח ד' בעת ביעקב ונפל בישראל.

שימו לבבכם כל ישרי לב, הבו עצה ותושיה.
 התכוננו לקראת תחייתנו השלמה, לקראת השלמת
 תחייתנו הלאומית, לקראת עטרת תפארתה ופאר
 גזרה, לקראת תחיית הקודש של עם הקודש, גאולי ד'.
 ישלח עזרך מקודש, ומציון יסעוך.

(עהיק ירושלים, חרם).

ח

דגל ירושלים ב.

(מירושלים)

אחינו היקרים כל בית ישראל הגוי כולו!
 דגל ירושלים הורם באותה השעה, אשר המטרה
 המדינית של ציון הגיעה כמעט למדרגה החשובה
 שהיא עומדת בה עכשו, באותו הפרק של מתן הדיקלרציה
 על-ידי הממשלה הבריטית.
 ראינו אז עין בעין, שהתכונה החלוצית של
 בנין האומה ותחיתה בארצה כובשת לה את דרכה
 בחיים, התעמולה רבה וגדולה, והאידיאלים החילוניים
 מקסימים, וטבעו של עולם צריך להם, וכל לב רגש
 מוכרח להודות, שכח כביר ורב טוב צפון גם בהתחיה
 החילונית שלנו, הדוגלת בשם ציון, שמטרתה היא
 המדינה היהודית בארץ האבות.

אבל מעבר מזה נוכחנו לראות, שכמה שיצליח החול במצעדיו איננו עלול כלל לבוא לתעודתו אם לא יופיע אור הקודש בתכונה רוממה, ויאיר את מחשכיו.

ואור הקודש הוא בא מתוך הכרת הקודש שלנו, מתוך התביעה האלהית הפנימית אשר בנשמת ישראל מתוך אור ישראל וקדושו, שהוא אור העולם ומלואו, והמגמה האחרונה של הקודש אינה רק המדינה כי-אם כסא ד' אשר בירושלים, כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו, ובעת אשר על נהרות בכל ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון, כאשר לבנו נשבר ונפשנו נדכאה ע"י חורבנו המדיני, מיד נשבנו לא רק לשם ציון כי-אם אל ירושלים שמנו סנינו, אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי, אם לא אעלה את ירושלים ע"י ראש שמחתי.

והקול המלוח אותנו בנועם תקותו פעמים בשנה, בליל התקדש חג הפסח ובחתימת נעילת יום הקודש, הוא קול נשמת האומה המביעה את צומק חפצה: „לשנה הבאה בירושלים“.

והנה אף-על-פי שכל אוצר החיל והחוסן של החיים של התחיה ושל הגאולה כגנזי הקודש הוא שמור, מוכרח הוא הדבר שיצא החול למעשהו, בהתעוררות-חיים אדירה, וגלים יכה בכל עו בכל השדרות של העולם המפורסם.

ובהכונה זו באה הציוניות, הדוגלת בשם ציון, העורגת אל מדינת היהודים, זאת התנועה שבאה מהכרה חילונית עמוקה וגאווית, ההולכת ישר את מסילתה, ומשמיא הוא דאסכימו על-ידה, לכונן לח מכונות, לעלות במעלותיה, בישראל ובאדם, ע"י תשואות ההרס ושאון המלחמה העולמית הנוראה, שאנו חיים עדיין בתסיסתה שלא פסקה.

והנה מביעה היא התחיה החילונית שלנו את חפצה בשפה ברורה, מחשבותיה הולכות ומתבררות מיום אל יום, ומעשיה הולכים ומתגשמים בחיים ובמציאות.

אבל בכל המהלך של הגידול המוצלח הזה, העם כולו יודע שחסר לנו איזה דבר יסודי, תנועת התחיה שלנו חסרה היא אותו התיאור הנדרש לה, אותו החום הטוכרח לפיתוחה ועילויה, והאור והחום הזה לא בגבולות החול נוכל למצוא אותו: ממקור הקודש מוצאו. ואת מקור הקודש של התחיה חיבים אנו לחשוף לעת הזאת הרבה יותר מבכל הזמנים, ואת הדגל של יסוד הקודש שבתחיה, אומרת היא התנועה הירושלמית להרים.

זאת היא מטרתה של ההסתדרות ירושלים, ההולכת ומתפתחת מתוך ההכרה של חיי הנשמה אשר לעמנו.

הגיע הזמן לברר את המושגים. החול והקודש שבחינו הלאומיים אינם יסודות הסותרים זה את זה

כי-אם להיפך יסודות הבונים זה את זה. המנינים זה על זה. המשכללים זה את זה.
 חסרי שפה בהירה אנחנו עדיין וחללי אונים
 אנו לבטא את כל העז שר צד הקודש שבתחיה
 הלאומית. אבל בטוחים אנחנו. שבהירות הרעיון
 ובהירות המבטא בא יבאו יחד עם ההתפתחות של
 התנועה. עתה לתנועת קודש אנו צריכים להעלות את
 תחייתנו הלאומית מתחתיות החול שלה. לרומם את
 ערכה בעולמנו הפנימי ובעולם הגדול של האנושיות
 כולה.

גאוני חול טפלו ומטפלים בתחיתנו החילונית.
 ומוכרחת היא האומה להקים מקרבה גאוני קודש.
 שיטפלו בתחית הקודש שלנו. וזאת היא המגמה
 היסודית של התנועה הירושלמית.

ירושלים היא אידיאה. ולא חברה ואגודה
 במובן המצוי והרגיל. אנחנו אומרים. שלא יתכונן
 החול בלא יסוד הקודש. כשם שלא יעמד הקודש
 בחיים בלא יסוד החול. אנחנו דורשים מכל אחינו
 שיש להם איזה יחש לחוש הקודש. והם באמת כל
 בניה של אומתנו הקדושה. שידעו את חובתם. שיכירו
 ויודיעו לרבים. שכל זמן שהננו מניחים את תנועת
 התחיה שלנו להסמך רק על יסודה החילוני לבדו
 הרינו מסכנים את כל מעמדה. הננו סוגרים את הדלת
 בעד התפתחותה. והננו מטעטים את כבודה.
 הרימו את דגל ירושלים. חדשו את התנועה

הירושלמית, הטיפו בעד הרעיון הירושלמי, זכרו את דבר ד' אשר יצא מירושלים שהוא יחיה את החורה אשר תצא מציון.

מה לעשות, אין זו שאלה. העבודה היא מרובה ועצומה. אנו צריכים להעמיד את הצביון של חיי הקודש שלנו בצורה של תחיתנו הלאומית. כל המפעלים, שיש להם יחש פחות או יותר לתוכן הקודש שבחינו, צריכים הם להתנער לתחיה, לבא לידי שכלול לאומי, לידי תכסים כולל ואיתן. והעיקר הוא הבעת הרעיון הירושלמי, הבעת הקודש של התחיה הלאומית והכרת ערכו בחיינו הכלליים, הספרות והשירה מוכרחות להתרומם אל נקודת הגבה שבקודש. וכל האומה בכללה צריכה לראות בעיניה את שיבת שבותה גם מתוך אספקלריא של קודש. הציונות היא באת-הכח של צד החול שבחינו הלאומיים. ועל כן הננו חייבים לחזקה ולאמצה. אבל מיד הננו חייבים ליצור באת-הכח של הקודש של החיים הלאומיים שלנו, בין כלפי פנים בין כלפי חוץ. וזה אי-אפשר כי-אם על ידי יצירתה של התנועה הירושלמית, תנועת הקודש של התחיה.

ותנועת-הקודש הזאת, אחים יקרים, איננה תנועה חדשה. היא היא התנועה העתיקה, היסודית והשרשית, הנצחית והאיתנה, שכל התנועות החילוניות שבתחייתנו הלאומית הנן באות מכה ועוזרות לתקומתה.

באו ונרים את דגלה של מדינת ישראל בארץ
ישראל במלא מובנה.

באו ונשלים את החסר בתכונת התחיה החילונית
אשר בציונות על-ידי תחית הקודש אשר יופיע ע"י
רוממות דגל קדשנו, דגל ירושלים.

הקבצו אל דגל קדשנו, אחים מרחוק ומקרוב
הקבצו באהבה, באמונה, בהתלהבות של קדושה, באומץ
ובחיל, בכח ועוצם של תחייתנו הלאומית ההולכת
ומופיעה. הננו קוראים לאמץ את כל מה שנוצר כבר
ולהוסיף ערכי חיים שלמים, אשר נרדמו עד כה ולא
שמשו עדיין בתור מאורות בתכונת תחייתנו הלאומית
בחידושה. באו לעזרה, באו ובנו בהיכל ד', באו והקימו
את הבנין הנכון והנשא בנין בית ישראל על אדמתו
בקודש ובחול שעל סחרת הקודש. ואת תחיית הקודש
הקימו ורוממו על-ידי הסתדרותנו הקדושה, הסתדרות
ירושלים, הבאה מתוך הרעיון הירושלמי מתוך המחשבה
הנצחית של עם-הקודש, המקושר לאדמת קדשנו
לעולמים והמצפה לגאולתו השלמה, שתופיע עליו
מקודש, לעדן ולקדש את כל מצעדיו החילוניים
ההולכים ומתגשמים בחיי התחיה הלאומית שלנו.

ישלח עורך מקודש ומציון יסעודך.

הקבצו אל דגל קדשנו דגל ירושלים, הסתדרו
בהסתדרותנו הקדושה הסתדרות ירושלים, השיטו
לרעיוננו הקדוש הרעיון הירושלמי, עוררו בכל עז

את תנועתנו הקדושה תנועת ירושלים. העירו את
 כל כח הקודש אשר בעמנו לבנות את ביתנו הלאומי,
 רוכמו את תחייתנו הלאומית למעלת התחיה השלמה
 תחית הקודש. זכרו מרחוק את ד' וירושלים תעלה
 על לבבכם וכל הנותר בציון והנשאר בירושלים
 קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלים.
 קדשו את תחייתנו הלאומית, רוממו את דגל
 ירושלים.

התאמצו בעד מטרתנו היסודית: עם קדוש על
 אדמת הקודש.
 בברכת עצמה וגבורת קדש,

(עיר'ק ירושלים חרס"א)

ט.

פצעי אוהב.

שלום רב

לאחינו היקרים בארץ ישראל בכלל,
למנהיגי הצבור, ולועדי הערים והמושבות,

אחים חביבים!

אנחה גדולה, יוצאת מעומק לבי, על שפלות
הרוח שלנו. עתה דוקא בשעה הגדולה של תנועת
התחיה שלנו, האנחה יוצאת מקרב לב דוי, וחודרת
נוקבת ויורדת היא עד התהום, עד תהום הנשמה של
האמה האמללה המפרפרת בעוצם חבליה ומתבוססת
בדמיה.

האנחה העמוקה הזאת חפץ אני להאמין שתשמע
ללב אחים לצרה ואחים לתקוה, אחינו היושבים
בארץ-ישראל בערים כמושבות בקבוצות ובהוות.

הריסות נשמה, דלדול רוח, זהו ההד הכללי
הבא לנו מסדרי החיים בארץ ישראל, בימים אשר
אנחנו צריכים כל כך התאמצות-רוח והתעודדות של
תקוה, באים המעשים הפנימיים שלנו ומטפחים על
פנינו טפיחה של עצבון וכליטת-עולם.

אחים! שמעו לדברי-אמת היוצאים מלב שבור
של אוהב נאמן. מי לא יודה שבנין האמה בארצה-

הוא מיוסד לפחות גם על הרוח, על רוחה העצמי,
 על תכונת חייה, ומעמקי רגשותיה הפנימיים, הדופקים
 בקרבה מדור דורים, ואם הרוח יבוק איפוא הוא
 הבסיס לכל המעשים כלם, אם הנשמה שוממה, איך
 יאמץ הגוף חיל.

בושים אנחנו לפרט ברבים את פרטי הריסות
 הרוח, את השממון הנורא בחיים הפנימיים, את חוסר
 הבושה ופריקת-העול של כל אחריות, המתראה כעת
 בחיינו בארץ-ישראל, אבל אי אפשר אחים-יקרים
 לשתוק עוד, חובה לענות בקול ענות-גבורה.
 שובו שובו בנים! הרחקתם לעצת.

אם נבא לחדור עד התהום של נביקת-הרוח,
 המתגלה בצורה של שממון, ימס הלב, אבל אך על
 הדברים הנכרים בחיים, לעיני כל ישראל, ולעיני כל
 העמים, נדבר הפעם. בראש לכל ההריסות הרוחניות,
 חופס מקום חלול הקדש, של חלול שבת ההפקרי
 הנורא מאד, המאדיב את הנפש ומרגיז את הרוח,
 של כל לב צופח לתחית עמו.

איכה יעמד הלב, איך תחזקנה הידים, לבנות
 כל-כך את נכסי-הקדש היותר-אדירים של האמה:
 הפקרות, שם נאה יותר מזה אי-אפשר לתן, להחזיון
 המזור הזה.

ואם הלב מתפקע מכאב, ומלה של מוסר יוצאת
 מתוך המצוקה, והמענה הוא עלול להיות של בוז
 וקלסה, אוי מעל היה-לנו.

תנו לה' כבוד בטרם יחשיך, בטרם
יתנגפו רגליכם על הרי נשף.

והרי-נשף כמה הם נוגסים את רגלינו, את רגלי האמה
בכל חפוצותיה ואת רגלינו פה בארץ-התחיה.

שובו שובו בנים!

שובו אל רוח צמנו, אל תורת אלקינו צור
ישראל וגואלו.

שמרו את השבת מחללו ושמרו ידכם
מכל רע.

והחיים בכללם, כמה קלות-ראש וחוסר-אחריות
הם מלאים. וכי באמת אין לנו עסק אחר וצביון אחר
של חיים, בארץ-ישראל, כי אם להכניס לתוכם את
הפסולת של כל המנהגים הגרועים אשר לעמים, כדי
שנהיה לשמצה בקמינו.

כלום חסר לנו בימים הללו, כי-אם שטיפה
אחרי רקודים ומחולות, סכל המינים, אכדת כסף וזמן
בהתמדה בראי-נועים ותעלוליהם, וכאלה.

נשינו צריכות דוקא ללכת אחרי האפנה היותר
פרוצה, והכל כדי לחקות את הנמוסים של אירוסא
הגוססת, ולהכניסם בחוקת היד, פה בארץ הקדם.
ובארץ הקדש, אשר לא תוכל שאתם, כדי להחמיר
על ידם את כל ההוד שבתחיה, ואת כל תפארת
רעונותה.

והשולחן הולך ונעשה מגואל, נבלות וסרימות

נאכלות בפרהסיא בלא שום רגש של בושה. ועד
 היכן הוא הגבול, ובאיזה אופן יעמד הרוח בנו.
 באיזה דרך נקשר כאיש אחד, בקשר של אחוה,
 אם אתם מהרסים את השתות היותר יסודיות, של
 הרוח המאחד את הלאם.

באיזה אופן תתבסס האמה ברכוזה. אם אתם
 הולכים ומרבים בה רקבון של הפרדה, המביאה
 לשנאת-אחים וליאוש-רוח.

אמת הדבר. שמעוט קטן מאד מיושבי ארץ
 ישראל, הוא הנתפס בכל התעלולים הללו, אבל הכי
 אין עלינו על כולנו לעמוד בפרץ, להודיע להמעוט
 הזה שהוא ממיט על כללנו רעה וחרפה נצחת.

רפיון ידים בפנים, וחרפת עולם כלפי חוץ, כלפי
 העמים בכללם, שהטובים שבהם הם מכבדים אותנו,
 את רעיון תחיתנו. בגלל דבר ה' אשר אתנו, בגלל
 החיים ה"ביבליים" הקשורים במהותנו מאז. האם לא
 רפיון רוח אנו מוסיפים להם, ע"י ההפקרות השוממה
 של ארחות חיינו עתה פה, בארץ-ישראל, והם העמים
 הלא רגילים הם בההלכה של "כל ישראל ערבים זה
 בזה", להלכה ולמעשה.

אחים. שימו על לב! נא התבוננו.

אסנם לא אבדנו, ונצח ישראל לא ישקר!

קול נוחם. ולמעמים קול גערה, אנו שומעים
 עכשו גם מתוגים רחוקים, גם מאלה שנחרקו בעצמם.

מהגיוני-קודש של תורתנו הקדושה, ומארחות הייהם.
 הגות-רוח עדין. מוצאים אנו מפורה, גם ברחשי
 הלב של הדור הצעיר המפוזר במחשבותיו על שבעה
 ימים. תקוה נותנת זאת בלבנו, כי מחשבות טובות
 תצטרפנה גם-כן למעשה.

ובעלי המפעל מנהיגי-הצבור המעשיים, אלה
 שהם מבינים כבר איך אמה נבנית. אלה שלא נשחובבה
 דעתם, עד לידי המדה הקיצונית של הכעסה נרגנית
 הם יעמדו בראש ויעצרו את הזרם השוטף.
 זכרו מרחוק את ה' וירושלים ותחית עמנו עליה
 תעלה על לבבכם.

הרימו את דגל-התחיה להקדיש את כל קדש
 בישראל, ביהוד את היסודות הגדולים.
 קדשו את החיים, יהיו חיינו בארצנו חיים
 ישראליים הראויים לשמם. יבנה רוחנו ויבנה עמנו
 וארצנו השוממים, החיו את תחיתנו הלאומית בתחית
 קדשה.

שובו מחלוץ שבת, שובו ממאכלות אסורות.
 שובו מכל אורח רע, המפקיר את חיי היחיד ואת
 חיי הכלל.

שובו ובנו את העם ואת הארץ והבנו, בתוך
 עמנו ובתוך ארצנו, אשר כל אדם יאמר להם, כי דבר
 ה' בתוכם.

קבלו אחים את אנחתי המרה, וסלחו על בסווי

הקשים היוצאים מקרב לבב המלא לכם אהבה
אין קץ.

בסוח אני שדברי יכנסו בלבבכם.
בצפיית גאולה ותחיית-אמת מהר הקודש
מירושלים,

אחیکם ועבדכם הנאמן

(ע"ה"ק ירושלים, הרפ"א)

כריאת הקודש

לכבוד רבותינו שבגולה הרבנים הגאונים
והצדיקים רועי ישראל ואחינו בשרנו אוהבי
ציון ומקראיה, הקשורים בקשרי קדש לארץ
חסדה ולבנין עם ד' עליה, בכל לבם ונפשם.
שלום וברכה ממכון בית חיינו.

אחי ורבותי,

שנים עברו, אחרי מלחמת העולם אשר שקטה
כמעט, ותוצאותיה של המלחמה המרגיזה, על חובת
עבודתנו על אדמת הקדש להרים בה קרן לבית ישראל,
הולכות ונראות עין בעין, מתוך כל מהלכי החיים
התלויים ושאינם תלויים בנו.

עת בנות הגיע, ואנחנו חייבים לעשות לד' כל אחד ואחד לפי כחו, לבנות את' הנהרסות, וליטע את הנשמות אשר בנחלת אבותינו מעולם.

והנה יש בתוכנו כח כביר המשתדל לבנות את ארצנו הקדושה, ולא רק בענינים החמריים לברם, ביסוד מושבות, ובנות בתים, ערים וכפרים, כי אם גם ברוח, נושאים הם עין על החנוך ועל הספרות ועל כל הענינים הרוחניים שבחיים בצורה אנושית. אבל כל המעשים הללו, מעשי חול המה, וברוח חול הנם נעשים ומסתדרים, ובתוך חיי הקדש שלנו אין קול התחיה מפעם לצערנו. אכן יש לנו שרידים ואוצרות קדש רבים בארץ-ישראל בכלל, ובירושלים עה"ק בפרט, חדרים, וישיבות, חשובים וקדושים מאד, כדרך שהיה לנו בימי קדם, לפני ההתעוררות הגדולה של רוח התחיה אשר לאומה. וחפץ בנין העם המחודש, המפעם בחזקה במחנה ישראל. אבל הרוח החדש, חפץ התחדשות החיים לתחית העם, הולך הוא במסילותיו הכל בדרך חול. ודרך הקדש היא נעזבת להרגל והתרשלות ולפעולות כאלה, אשר רק ברב אומץ אמנם הנם עמלים להחזיק את הקיים מאז, אבל אין לנו עדיין כח מחודש, שיהיה נפר בו אומץ היצירה בדרך הקדש, אשר יתעלה לבנות לנו לצרכי הקודש הגדולים, בנינים חדשים ויצירות חדשות, עם ההתעוררות החיה של חפץ התחיה, והתנערות החיים אשר לאומה.

למלאות את החסרון הזה. שכל זמן שהוא שורר, אי אפשר שתהיה לנו תחיה שלמה, ולא מעמד הגון וחשוב בצביון החיים החדשים, של ארץ-ישראל המתחדשת, הרימותי זה שנים את דגל ירושלים, אשר התניתי בו מפורש, שאין אנחנו באים, לפגום עיני את שום כח מכחות האומה. המתאמץ לעשות איזה דבר לטובה ולבנין, בין בארץ בין בגולה. אין אנחנו פוגמים את התחיה החילונית ואת הציוניות שהיא נושאת את דגלה. כי חיי חול הם חיים אנושיים שהננו זקוקים להם בבנין הצבור הישראלי בארץ. וקל-וחומר שאין אנו פוגמים את תעמולתו של המזרחי בתוך הציוניות, שכונתו היא לשם שמים, ולביצור הדת והיהדות. וכמו כן פשוט הדבר ומבורר שאין אנו פוגמים ביסודה של „אגודת ישראל“. המתאמצת לקשר את כל כחות החרדים, ולפתור את שאלת החיים בארץ ובגולה עם התורה והמצוה. כל אלה יחד הם דברים הראויים לחזוק, ולסדור כזה, שלא יפגעו גיכ' איש בנחלת רעהו, בשאיפותיו הטובות ובכבודו.

אבל על כל אלה צריכים אנחנו לרומם בעצם התחיה, דגל של קדש, רוח מלא, ששאיפת החיים המתחדשים באומה ובארץ בהבנותה, תהיה נכונה לבצר בחוכו את כל סגולות קדשנו. את הקודש העליון, את אור ד' וכבודו על עמו ונחלתו, במצעדים של חרוש ושל תחיה, ובאופנים ההולמים והמתאימים

לתכונתה של התחיה הלאומית ההולכת וסועמת בחיינו
בארץ ישראל. ואשר הדי קולותיה מוכרחים הם להיות
תמיד הולכים ונשמעים. בכל ארצות פוורנו בכל
קצות הגולה.

אמת הדבר שמעת אשר החלתי לקרא ע"ד
תחית הקדש. ע"ד דגל ירושלם והסתדרותה, היה ראוי
לי לקוות לתוצאות יותר מזהירות. והכרה יותר
רחבה, מאת קהלנו הגדול יברכהו ד'. אבל הלא
יודעים אנחנו, את ים התלאות שאנו טבועים בו, ואת
נהרי נחלי הדמים השוטפים את אחינו האומללים.
זאת הצרות הגשמיות והרוחניות העוברות בהמון גלים
על ראשינו תמיד, עד אשר אין סלא כי קול כזה
שיסודתו בחיי הרוחניות והאצילות הנפשית לא נשמע
כך כך בחזקה. אבל בכל זה לא רפו ידי, וחזקה
היא תקותי, שקול הצדק והאמת הקדש והחיים
האמתיים ישמע בעולמנו, ואור ד' יופיע על מהלכי
החיים אשר לתחיתנו הלאומית על אדמת הקדש.
ועל כן, הנני עוד הפעם שולח את דברי
אליכם אחים חביבים: הרימו את דגל ירושלם בעולם.
היו כולכם כאיש אחד חברים, להסתדרות
ירושלם: פעלו כולכם ברוח התנועה הירושלמית,
האומרת, לרומם את הערך אשר לתחיה הלאומית
שלנו, בערך המפול אשר להקדש היסודי, אשר לדבר
ד' החי בקרבנו נצח, ואשר רק מברק הודו והדרו,
מקדושת אמונתו הגדולה, מושפעים אנחנו ומושפעים

הם הכחות הטובים אשר בעמים ובממלכות, הנוטים לנו צדק, ועוזרים אותנו להכיר את זכות ביתנו הלאומי בארץ ישראל.

אמנם כעת באתי ביחוד לדבר, לא רק על הערך הכללי של תחית הקדש שלנו, ולא על הערך הכללי של הסתדרות ירושלם ודגל ירושלם בכללותם, אלא על ענין אחד פרטי שהוא נתון בתוך הכלל הגדול הזה, קשור ודבוק עמו, ועם זה הרי הוא חטיבה חשובה שכדאי ליחד עליו הדבור בפני עצמו. הפרט הגדול הזה הוא, דבר יסוד, ישיבה גדולה ומרכזית בעד כל האומה בירושלים.

הרעיון הזה כשיצא אל הפועל הרי הוא מוכרח להעשות בסיס ועמוד חוק לתחיית הקדש שלנו, וערובה נאמנה לבצורה וחזוקה וגם לעדונה ורוממות כבודה של תחיתנו החילונית.

ירושלים עיר קדשנו ותפארתנו מוכרתת היא להעשות האכסניא של תורה היחידה בגולה, והמצויינת באיכותה בכל העולם כולו. זאת היא דרישה פשוטה שכל אחד מישראל יכול להבין אותה.

החיים הולכים במסילתם הכבושה, החיים החילוניים שוטפים אותנו מסביב, בתי ספר גימנסיות, וגם אוניברסיטאות, למדעי החול וגם למדעים הלאומיים הישראליים לכל ענפיהם, בצורה חילונית, עומדים הם להוסיף במוקדם או באיחור של זמן, שטף של מתלמדים

מכל קצוי הגולה, שאינם מצטיינים ביחש טוב לחיי
 הקודש, להכרתם ולהוקרתם, יבאו אלינו מכל הצדדים.
 ואנחנו, אין אנחנו מוכנים כלל, איך לקדם את פני
 הזמן, איך להעמיד לנו כח קדוש איתן ורב, שישימש
 לנו תריס בפני החילוניות המתגברת ומסתעפת, ושיגביר
 על ידי הויתו, על ידי רוחו והשפעתו, ועל ידי האישינות
 המצוינת של הנקבצים אליו לשם התורה, לשם כבודה
 ותחיתה, לשם הגדלחה והאדרתה, את השפעת הקודש
 בחיים, ושיוכף על ידי זה להביא זרם חדש בכל
 ההליכות של תחית האומה בארץ, לצד הטוב והנעלה.
 באופן שנוכל להיות בטוחים, ששם די אשר על עמו
 ואור תורת חיים אשר בקרבנו, ילך הלוך וגדול בארץ
 התחיה, במהלך צמיחתה של ראשית ישועתנו.

הישיבה האחת המרכזית והכללית, שתוסד
 בירושלים בתור הישיבה העליונה והגדולה המיוחדת-
 במכון קדשנו, בעד האומה כולה לכל ארצות סזוריה,
 זאת היא נקודת ההצלה למצבה של התחיה הלאומית
 שלנו, שלא תבלע בגלי החילוניות המקיפים אותה
 מסביב, והנקודה הזאת היה תהיה גם נקודת הזוהר
 לחיי הרוח, הקודש, ודת האמת, לכל אחינו כולם
 בארצות הגולה.

הישיבה הזאת תקבל אל תוכה צעירים מבני
 שש עשרה שנה עד עשרים ושנים שנה.
 התכנית של הלימודים תהיה בה קצובה ואיתנה.
 לימודי התורה למקצועותיה: תורה שבכתב ותורה

שבע"פ. המשנה, התוספחא, התלמודים, הבבלי והירוש', מדרשי ההלכה, ואגדה, פוסקים הראשונים וגדולי האחרונים, חכמת ישראל העיונית והמחקרית, חכמת המוסר והמדות, וכל המקצועות הנוגעים להרחבתה של תורה, והגדלת ידיעתה, בהכשרה של טפול בחנוך התלמידים במדות טובות, והדרכה גופנית ונפשית בריאה, ביראת שמים תמימה וטהורה.

וחלק עליון מהישיבה, יהיה מיוחד למגודלי הישיבה, — תלמידי חכמים שגמרו חק למודם והם ראויים להיות עוסקים ביצירות תורניות, שהם יעבדו במחלקה מיוחדת ליצירה, של ספרים וחבורים, הנחוצים לדור, בכל מקצועותיה של תורה.

מגמתה של הישיבה היא שיהיה שם שמים, שם התורה, שם ישראל ושם ארץ-ישראל, מתקדש על ידה בעולם, ושאיפת הקמתה היא, שיתפרסם במשך הזמן במלא התבל, שהמכון המיוחד והעליון, לחכמת התורה חכמת הדת וחכמת ישראל, במובן הגדול שלהם, הוא מרוכז בהישיבה העולמית הגדולה הזאת שבירושלים.

הזרם של כחות צעירים, המיוחדים לתלמוד תורה ולהדרת קודש, בחיל ורעננות, יביא עמו מרפא לרוח העם, ההולך ומתפתח בארץ, בדרך תחיה והתעוררות לאומית, שיהיה הולך ומתעלה, בתכונה של קודש, וצדדי הקודש שבתחיה הלאומית, שהם גנוזים בה, ואינם נראים כראוי בסופל עדיין, ילכו

ויתגלו בחיים, עד אותה המדה שיהיה בידם. למלא את החלל הריק שבחיים הלאומיים שלנו, שעל ידי חוסר ההשפעה של צדדי הקודש שבתחיה הלאומית עלולים הם להיות הולכים ומתחשכים בחשכת החילוניות וגסות החומריות.

הבינו נא אחי האהובים את עמקה של השאיפה הקדושה הזאת, והרימו כולכם יד בכבוד והדר, בנדיבות רוח והכרה פנימית לבנין המוסד העליון הגדול והקדוש הזה, ליסודה וקיומה של הישיבה העולמית הכללית שבירושלים.

כל הישיבות אשר בעיר הקודש, שהן מגדלות את החלק הצעיר שבבני תורה שבירושלים, לתלמוד תורה, ושיחד עם זה הן מחזיקות בתוכן את החלק החשוב של תלמידי חכמים שבירושלים, שתורתן אומנתן, הן מוכרחות להתחזק להתקיים ולהתפתח, ודוקא עם זה אנחנו חייבים ליסד את הישיבה האחת, בתור בית גדול כללי, שיקלוט אל תוכו לא רק את בני התורה הצעירים שבא"י, כ"א להרים בעולם את הדגל של תחיית הקודש בארץ ישראל, עד אשר אותו החלק הצעיר והרענן, המוכן להיות משתלם בגדולתה של תורה, ידע, שצריך הוא לבוא להיכלה של הישיבה הכללית בירושלים, לשאוב מתוכה את תלמוד תורתו, בכליית יופי ותפארת גדולה, וקדושה עליונה.

וגם אם רק מסך שנים ישב הצעיר בעיר הקודש, עד שיגמר את חק למודו, וגם אם אחר כך

יצטרך לשוב אל עירו ואל מקומו בחוץ לארץ, גם
 אז ידע כי התורה אשר יצאה מציון ודבר ד' אשר
 מירושלים, היא היא אשר פעלה על רוחו, ועל
 כל היותו הרוחנית, שהביאה אותו להיות שלם
 באותו הצביון המשוכלל אשר הטביעה הישיבה
 עליו את חותמה, והיו עיניו ולבו, פעולתו והשפעתו,
 נתונים נתונים תמיד, לבנין ארצי ולתחית האומה,
 בדרך החיים, שהיא דרך הקודש,

והיה לנו גודל שלם, לגיון חי, ופועל, מלא
 עו ועצמה, הכרה עצמית וידענות פנימית, העומד
 הכן על בסיסה של תורה ויסודה של קדושת ישראל
 הנאצלת, מוכן למלא את אורה של עיר הקודש,
 בתור העיר האחת, שהיא לבם של ישראל, הוד
 רוממות קודש, ותפארתה ועוזה של תורת חיינו.

הרעיון הזה של יסוד הישיבה הכללית, מרומם

ונשגב הוא.

ולגשת אליו, צריכים אנחנו יסוד גדול חמרי,
 כדי שההכנות החזוניות יהיו גם הן, נאותות, להיות
 לבוש להאור הגדול הזה אשר יצא מציון, ע"י כח
 התורה של הישיבה הכללית שבירושלים, שלשם
 עמדתה וקיומה, סוכרחות הן יתר הישיבות הממלאות
 את עיר הקודש בתורה ויראת שמים, להיות מתקיימות
 ומתחזקות.

בתור הכנה זעירה, לגשום הדבר הגדול הזה,

יצרתי את המרכז, שמספר מצומצם של תלמידי

חכמים, מלומדי הישיבות המצויינים, נכנסו בו, והננו
 צסוקים בשיעורים קבועים למקצועות ההלכה וההגדה,
 כלומר בלמוד המעשי של תלמוד ופוסקים בגמרא
 סברא ופלפול, ובלמוד העיוני של הלכות אמונות
 ודעות שבתורה, שהנני שואף להרחיבו בכמות ובאיכות,
 כדי שיהיה משמש לקצת התחלה ליצירתה של הישיבה
 הגדולה, שצריכה להקיף בתכונתה את התוכן הרב
 של מקצועותיה של תורה השונים, ולהיות בסיס ונושא
 הדגל של תחית הקודש בארץ-ישראל ובישראל.

והנני מצרף לדרישתי הגדולה, של העזרה
 הטפוסית האדירה ליסודה של הישיבה הכללית:

את בקשתי לחזק את המרכז המיוסד כעת
 בתור הכנה ועירה, שיש לו יחס עם הפתוח של
 הרעיון הגדול של יסוד הישיבה הכללית, בכל הקיפה
 וגדלה, המעורר בקרבנו תקוות גדולות, ושאיפות
 אדירות לתחית עם ד' על נחלתו, ולרומם את דגל
 ציון וירושלים, את דגל תחית הקודש, עיי התנועה
 הירושלמית, המיועדת להשלים את מה יחסר מן
 יסוד הקודש, ואור ד', בהתנועה הציונית, כדי שיהיה
 מעשה הצדקה, צדקת ד' עם ישראל ועם ארצו, שלם,
 בכל כליף הדרו, שלם בתכונתו החילונית, ושלם בתכונתו
 הקדושה, שיצא עיי אור הקודש אשר לתנועה הירושלמית
 שההסדרות ירושלים" משתדלת לעוררה על ידי
 הרמתו של דגל הקודש דגל ירושלים".

הסדרו אחים בהסדרותנו הקדושה, הסדרות

ירושלים".

הכינו יסוד גדול לכונניותה של "הישיבה הכללית" היחידה המרכזית בירושלים. ותמכו בידי להרחיב את המרכז אשר החלתי לייסד בצורה קטנה. להגדיל ולהאדיר אותו. כדי שיהיה גם הוא מצטרף למעשה הגדול ורב הערך של יסוד הישיבה הכללית הגדולה. בכל תכניתה העשירה והמקיפה.

נעשה נא כל מה שבידינו לעשות.
 ושוכן ציון ישלח לנו מקודש את עזרו. למלא את דברו. אשר דבר על עמו ונחלתו:
 כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים בבוא אחיכם ועבדכם הנאמן השולח לכם את ברכתו הנאמנה מהר הקודש מירושלים

=

ישיבה עולמית בירושלים.

יסוד ישיבה עולמית בירושלים היא אחת השאיפות הגדולות של תחית הקדש המתבטאת ע"י ההסתדרות הירושלמית. המרימה את דגל ירושלים בעולם היהודי.

רעיונות של תחיה הולכים וצומחים בקרבנו. ומפעלים באיזה צורה שיהיו מוכרחים הם לבא עמם. אבל לייסוד יסודות התחיה. מכירים אנו כולנו יחד שהיא תחית הקודש לעם הקודש בארץ הקודש. כשתהיה

לנו תחית הקודש תהיה לנו תחיה שלמה. ומבלעדי
תחית הקודש יש לנו רק צללי תחיה. פרפורי תחיה.
ולא תחיה במובנה הפשוט והמלא.

ולתחית הקדש צריכים אנחנו, שהקדש היסודי
שלנו יתרכז, בארץ חמדתנו, ובצר מכון בית חיינו
בירושלים.

אל נא נחשוב שנצליח אם נניח את עצמנו
להשטף מתרבויות זרות, או אפילו רק כלליות אנושיות,
במהלך תחיתנו הלאומית.

אל נסמוך את עמודי תחייתנו הלאומית רק
על היסוד החלוני, שסוף כל סוף ערכו הוא ערך כל
מחשבות אדם ותחבולותיו.

מנוסי חיים אנחנו, ויודעים אנו את אותו הכח
אשר נתן לנו חיים בעבר, ומאמינים אנו שיתן לנו
חיים בעתיד :

התורה דבר ד' בישראל החי עדי עד. והתורה
תצא מירושלים להיות לכח מחיה את העולם
העתיד שלנו. את הדורות הבאים. על ידי ישיבה
גדולה מרוכזת בעיר הקודש.

ישיבה עולמית, שמטרתה תהיה ברורה לפניה
לכנס את הדור הצעיר, העתיד להתחנך בחנוך של
תלמוד תורה בצורה של גדלות. בלומדות חשובה.
בבקיאות ובחריפות, בהרחבה ורעננות, אל תוך הישיבה
המרכזית בירושלים, על משך השנים שהם צריכים
להשתלם עד כדי לצאת ממנה בתור תלמידי-חכמים

חשובים בישראל, בין שיהיו רבנים מורי-הוראה דיינים, מגידים, שוביים ומורים, בין שיהיו בעלי-בתיים. בעלי מסחר או בעלי מדע ואמנות, מכל הסוגים השונים.

הרכוז הזה, של החלק הבריא ביהדותו, במקום המרום של שאיפותינו, יוסיף לנו עצמה, בין ליהדות הארצי-ישראלית בין ליהדות שבגלות, עד כמה שתהיה מוכרחת להמשך עד העת אשר יפקוד ד' את עמו בדבר ישועה ורחמים בגאולה שלמה, בביאת גואל צדק ב"ב:

תחית הקדש שתהיה מתבלטת מיסוד מוסד זה, של הישיבה המרכזית בעד כל העולם כולו, חוץ מהישיבות החשובות הקיימות שבירושלים ובא"י בכלל, בעד בני א"י, ובעד אלה הבאים להשתקע בא"י בתור מהגרים וחלוצים, רק ישיבה נועדת בשביל הרכוז של חיי הקודש העליונים, שבכל תסוצות הגולה בישראל בעיר הקודש, צריכה להיות החטיבה האחת, שכל ישראל, לכל שדרותיה של האומה, יתענין בה בשכלולה ובקיומה.

ואני קורא לכם אחי ועמי, רבותי וחברי, לכל הסיעות והמסלגות השונות, הבו ידיכם עמנו להקים את היסוד החסין הזה לחיי אומתנו, ולפריחת תחיתנו, המטירו גשמי נדבות, בעין יסה ובלב מתנה, להגשים על ידם את הרעיון הגדול הזה, אשר יבצר לנו את כל עמדת תחיתנו הלאומית.

עורונו ותמכונו לכוונן את הישיבה הגדולה
היחידה לכל ישראל.

ישיבה מרכזית עולמית בעד כ" העולם היהודי
שבכל העולם, בירושלים.

אחי היקרים, השיבנו נא תשובה מעשית חיובית
בהשתתפותכם הנאמנה, לתחית הקודש של תחית
ישראל על אדמת קדשו.

שאו ידיכם קודש, להתגשמותה של המחשבה
הגדולה, לכוונן לנו את הישיבה העולמית המרכזית,
בעד הדור הצעיר תופשי התורה שבכל הגולה,
בירושלים עיר הקודש.

והבוחר בתורה, אשר תצא מציון, וכדבר ד'
מירושלים, יהיה עוזר לנו.

יא

משמרת השבת וקדושתה

התוצאות. הטובות לפי הערך. להתקדמותה של הכרת קדושת השבת בין אלה השדרות, אשר לצערנו נתקלקל אצלם היסוד הגדול והקדוש הזה, שאנחנו רואים בעינינו ע"י ההנחגה הנימוסית הטובה והתכונה הידידותית, אשר הראו אלה האנשים בעלי הרגש והלב. העוסקים בתיקון משמרת השבת פה בירושלים, התוצאות האלו הן נותנות לנו תורה שלמה ומקפת ג"כ באורח החיים של החינוך הציבורי של בני עמנו בכלל, ושל הדרך המובילה להמגמה התכליתית לחבב את אוצר הקודש על צעירינו. ולהביא רוח חיים של יהדות. בהכרה נכונה. בתוך הקיבוץ ההולך ומתרבה בימינו ע"י כחות צעירים ביחוד הזורמים לנו מארצות הגולה.

אם מלה ידידותית פועלת היא. אם הבעה של אחוה ושל כבוד מקרבת היא לנו את אלה הלבבות. אשר חשבנו עליהם שנתרחקו מאתנו הרחק מאד. הנה הדבר לנו לאות, כי יותר מדי הפחיד אותנו המורץ. שבא אלינו ע"פ המחזה המחריד של ההנהגה המזורה של חלק מצעירינו עולי הארץ. ביחש לקדושת השבת ולכ"פ קודש בישראל.

אל ירפו ידינו, אחים טהורי לב, ללכת בדרך
הטובה והישרה, אשר אור האהבה והאחווה, השלום
והריעות, זרוע בה.

והנסיון הזה מלמד אותנו אמת גדולה, שבטוחים
אנחנו יכולים להיות, שכל אשר נוסף יותר ויותר
לקרב ולהתקרב לשדרות צעירינו אלה, להכיר יותר
בהכרה חודרת את סגולת נפשותיהם, ואת מצפוניהם
האידיאליים, וק"ו שכל מה שנתענין יותר במצבם
המוסרי והחמרי, יותר ויותר יגלו לפנים החדרים
הגנוזים של עולמנו הפנימי, וחי הקודש יחלו להיות
זורמים בקרבם, בהופעה גדולה, ולפי עו החיים ולפי
המרץ האדיר של השאיפה האצילית שכלב בנינו
אלה, העולים לבנות את שממות ארצנו, והנתונים
לבנין הכללי ולשאיפות רוממות של צדק ויושר לבב,
יגדל רושם קנאת הקודש וחפץ השלמת התחיה בקרב
רוחם ובמפעלי חייהם, ובנינו אלה פתאום יתרוממו
ויעטרו על ראש חפצם הכביר לבנין הארץ והעם
את עטרת הנצח וההוד של יפעת הקודש, של
כשרות החיים הישראליים, ובראש וראשון את משמרת
קדושת השבת, את אות החיים העליונים לכל עם ד'
הגוי כולו.

וכיחשנו לאחינו אלה, שאנו משתדלים לקרבם
לתורה, בזרועות פתוחות לאהבת אחים, שאנו חסצים
לחדור לתוך עמקי נשמתם, המלאה זיו תפארת וחבת
קודש אצילית, המסתתרת גם תחת המסוה של רוח

מלא מרורות. המביא לפעמים להבעות מוזרות בדיבור ובמעשה. כן הוא יחושנו לאחינו החרדים לדבר ד', המלאים פלדות של קנאת אמת ואמונה. המובעת לפעמים בצורה של משטמה ואיבת עולם, הבאה מתוך כאב עמוק וצער נפשי דוקר, ממראה המדאיב של ההרס ועלבון הקודש. כי יודעים אנחנו בטת. אשר חחת המסוה הזה, של השנאה הנצחת, אהבת עולמים לאחים בצרה, לבנים בונים את ארץ האבות, שרויה היא בלב פנימה.

חובתנו היא לפרוץ פרצות בחיץ המבדיל בין אח לאח, ולב ללב ידבר, ונשמה לנשמה תביע אומר, והדברים בטח ישמעו ברב קשב.

ורוח מרומם ישוב למחנינו בארץ התחיה, רוח נעלה ונשגב אשר יאחד כאחד את המזהירים ואת הנוהרים.

והתכונה הזאת קרובה היא להגלות, לשמחת לבבנו, במדה ידועה, שתוכל להשביע רצון, בהתעוררות של תקוה טובה, על-ידי הצעדים הנכונים והמוסריים, אשר החלו ללכת בהם טובי הכחות העדינים, העוסקים באמונה רבה במפעלותיה של „משמרת השבת“.

תחזקנה ידיכם ולבותיכם תתרחבנה, יראי ד' טהורי לב המתחזקים בקדושת משמרת השבת באה"ק, ולכו הלאה בדרך החיים והאורה, בדרך העדינות ותאחזה הנאמנה. כן שם צוה ד' את הכרכה.

אחיכם המסור לכם בכל לב ונפש.

=

למשמרת השבת וכדושתה

מתוך העתונות החילונית שלנו אני חפץ לדבר
 ע'ד קודש-הקדשים שלנו. לדבר אל אחי שאהבתים
 כנפשי, לדבר על קדושת השבת. על החובה האיריאלית
 שלנו לקדש את השבת בכל מושבותינו ועל-דבר
 הערך המיוחד של קידוש השבת מחללו פה בארץ
 תחיתנו, ובשעה הגדולה הזאת, סוף-כל-סוף איזה
 רוח מרומם של תחיה לאומית הולך ונושב הוא
 בקרבנו.

ומאחר שבעתונות החילונית אני חפץ לדבר,
 הדבר מובן שהגני זקוק למעך את קולי, לא לדבר
 בקול חוצב להבות קודש כמו שראוי וכשר הדבר
 לדבר בו כשבאים לעסוק בענין כל-כך קדוש ונערץ.
 כל-כך יסודי בהיות עומק נשמתנו הישראלית. כקדושת
 השבת. זה נניח לדרשות של בתי כנסיות ובתי-מדרשות
 ולחבורים מקצועיים. אבל הפעם נדבר דברים, בעלי
 בתיים קרובים לשיחת-חולין. ואף-על-פי-כן, ואולי
 דוקא מפני כן אני רוצה לקוות, שיבינו אותי אלה
 השדרות של אחינו החכימים. שאליהם אני מתכוין
 לפנות בדברי אלה. שעם כל שטחיותם הם יוצאים
 מתוך הלב הנשבר עד לתהום הנשמה.
 ראשית כל דבר חפץ אני להודיע לכל אחינו

מרחוק ומקרוב. שאת המצב הרוחני של אחינו היקרים אלה הצעירים שאנחנו קובלים עליהם, על דבר פרצת הדת בבחינות ידועות וביחוד בענין של חילול שבת, מצאתי אחרי שתהיתי קצת על קנקנם הרבה יותר טוב ויותר רצוי ממה שהוא עולה על הדעת של כל אלה האנשים, הדנים אותם, את אחינו הצעירים הללו, מתוך מעשיהם הגלויים.

הכלל של הצעיר החלוץ הוא מלא עדינות, התלהבות ואידיאליות, וגם עומק גדול של אמונה והרגשה דתית. על-פי תכונותיהם הפנימיות של חלוצינו ברובם, וצעירינו בכלל, אינם ראויים כלל לאוחם המעשים, שאנחנו צריכים לקבול עליהם לצערנו.

אנשים בעלי הכרה ובעלי שאיפה לאומית, עלולים הם להכיר בהערצה, כמה גדול ונשגב הוא פרינציפ לאומי, כל-כך נשגב, וכל-כך קדוש, כל-כך עתיק וכביר, כמו השבת לישראל, ולא רק בפרהסיא הם עלולים להמנע מכל חילול שבת, אלא ראויים הם להתגלות נשמה כזאת, שתתן להם את הכשרון של קדושת השבת הפנימית, ההולכת עם נשמתו של כל אדם מישראל, השוכנת עמו בחדרי חדריו, ועומדת כצל על ימינו בכל פנותיו, וממלאתו עונג עדין ושמחת חיים אצילית.

ובשביל שאני בטוח בהכרה זו, אני פונה
אליכם, אחי האהובים, צעירים יקרים, בכל מקום
שאתם יושבים, בכל עסק שאתם עוסקים, בערים
ובמושבות, בחוות ובקבוצות, וקורא אני לכם מחדש
את אמרת ד' העתיקה, שתשאר חדשה לעולמים:
זכור את יום השבת לקדשו.

יב

מוסר ותוכחה

א.

אחי ועמי,

ד' יודע עד כמה לבבי נשבר ופצוע בעת אני צריך לבוא להגיד מוסר ותוכחה לעם קדוש, וביחוד ליושבי ארצנו הקדושה, ויותר מהנה למישבי ארצנו השוממה והעזובה, אשר אין קץ להגדולה והיקר אשר תרחש להם נפשי בכל תוכיות סהותה.

אבל מה אעשה, אחי היקרים, כל כסלי מלאו נקלה, אין כח לעצור עוד את המכאוב. הנשמה פצועה והלב נמוג. הה אחי היקרים, מדוע לא נשים אל לבנו להעריך את הערך של האור הגדול הזורח בתחייתנו, ועד אנה לא נשכיל לסדר את ארחות חיינו פה על אדמת הקודש באותו האופן שיהיה ראוי שברכת הגאולה והסודות תהיה חלה עלינו.

עד מתי לא נחוש על כבוד עצמנו, על כבודם של ישראל, על כבוד ארצנו הקדושה, אם גם ירדו חלק מבנינו עד אשר אינם מתרוממים עד לידי ההבנה הגדולה לחוש על כבוד שמים.

ב.

לכל אחינו המודרנים בא"י, למורים ולמתחנכים,
לסופרים ולאמנים, למנהיגים ולפקידים, לעובדים
ולפועלים, ולכל הקהל כולו.

אחים יקרים,

הנני מוכרח לפנות אליכם בדבר הגדול
הנוגע ל"כ כולנו. את המצב הרציני, שאנחנו עומדים
בו, אינני צריך לבאר לפניכם. שאלת החיים של
עמנו, המפרפר בדמו ברוב ארצות הגולה, עומדת
היא עתה לפנינו במלא קומתה.

והפתרון הוא עומד גם כן לפנינו ומראה לנו
את מקומו.

הלא הוא איננו אחר כי אם פתרון חלומו
הגדול, פתרון שיבת שבותנו לארצנו.

אבל בטה אנחנו צריכים להיות מצדנו עוזרים
להגשמתו של הפתרון הגדול הזה? פשוט הוא ששנים
הם הדברים היסודיים, שהם הם לגבי דידן עמודי
פתרונינו. והם האחד רוממות הרוח והשני איחוד
הכחות.

ולשם אלו שני היסודות אנחנו צריכים להעמיד
את צביון החיים שלנו בארצנו בצורה כזאת, שלא
תגרום כהות רוח והתמוגגות נפשית לחלקים רשומים
של עמנו, ובאופן כזה שלא יסתערו סערות של פירוד
הרעות והתפוצצות הכחות לאין ברפא.

ועתה אבאר את דרישתנו הגלויה שלנו אליכם

אחים נכבדיכם.

הנני בגאון רואה את מסירותכם הנאמנה
לתחית האומה, הנני מכבד תמיד את המרץ שלכם
לבנות ולפעול, ליצור ולסדר, בערכי חיינו בארץ-
ישראל בין במובנם החמרי בין במובנם הרוחני.
אבל כל הכבוד הזה לא יוכל לחפות על
המגרעת היחידה, שהיא כזבוב מות המביעה שמן רוקת,
והוא היחס המדאיב של חלק ניכר מכם לכלליות
הדת ולפרטיה הגדולים.

הוי אחים, מה אתם עושים ?! היחבל איש את
מעשה ידיו ?! היאבר עם את גורלו בפועל כפיו ?!
גורא הדבר ואיום.

אני סקוה. שיש בכם, אחי די כח-לב עד כדי
להודות על האמת, ולא רק להודות באמרה קלה,
אלא לשוב ולתקן את החיים ההרוסים על-פי מדת
האמת וחובת הצדק הכללית שלנו.

מדוע. אחים, כשאתם מדברים על-דבר כל
סגולות צמנו, להוקיר אותם ולכבד אותם, שוכחים
אתם את סגולת הסגולות, את מאור התורה ואומץ
האמונה. את יסוד הדת ואת מסורותיה הגדולות,
שאנו ינקנו ויונקים עדיין ועתידיים לינק מהם לשד
חיים וכח קיום ? מדוע לפעמים אתם מדברים על דבר
גדולת הערך של קדשי צמנו, ואת הקדשים העיקריים
ההוים והחיים, אתם רומסים ברגליכם בשאט נפש

מדוע אין אתם שמים אל לב כי לא יש לנו כפירה
לאומית, רק תורה לאומית ואמונה לאומית. דת
לאומית ומסורת לאומית, שכל המולול בהן סופו
הוא שנוטף את חיו מן העולם הישראלי, ונוטל עם
זה חלק מן החיים הלאומיים שלנו ומאבדו מן העולם?
איני יכול להאריך בדבר הזה האוכל עד תהום
הנשמה.

מתמוגגים אנו מצער וכאב איום, לא מועילות
הן אפילו ההערות אשר ממחנכם הקולטורי יצאו.
ואתם מה אתם עושים, הפעלו לפחות דברי הרועים
המודרניים להורות לכם דרך של אחריות בחיים, של
אחריות קיום האומה, של אחריות ביצור הסצב,
במעמדנו המשברי והמלא עם זה תקוות גדולות של
חיים ולידת עם.

עלבונותיו של החינוך יצאו כבר לרשות-הרבים.
האם לא באה השעה, שתאמר מצדכם, אחים, גם
מצדכם, איזו אמרה של וידוי, של אמנם אנחנו חטאנו?
הטוב עשיתם והטוב תעשו אם אתם בוזים את
אוצרות הקודש שלנו, את לבותיהם הטהורות של
בנינו ובנותינו, בתחכם לפניהם חינוך כזה שאין בו
אמונה, דת, מסורת, וקודש? השמתם אל לבכם
לשער, איזו סגולות אתם מאבדים בהשלילה הגדולה
הזאת? התאמרו כי הכפירה האירופית תבנה את רוח
עמנו ותחייהו במקום האמונה הישראלית?
האין כבר די לשוב מהסעות הסרה הזאת?

ואחינו הפועלים והעובדים, הלשוא משחיתים
 עדיני-הרוח שבכם את דבריהם ? הלהנב נשאו חזון
 אצילי-דעה בתוככם, כי אין שום ענין לאדיקות
 כפרנות ביחש לתורת ישראל, אמונתו ומסורתיו, עם
 כל הסוב והנאור שיש אפילו בהרעיון הסוציאלי
 היותר מפותח ויותר כודרני?

ושעוד יש פנים כל-כך מאירים להפכם של
 דברים, כי אין לנו דבר שהוא כ"כ עלול להעמיד את
 היושר החברתי ביחס של הפועל והרכשן, כמו
 השפעתה של תורת ישראל, מצותיה ודעותיה ?

ואתם אחת אמרתם, בועם הנכם באים פה בארץ
 ישראל ומדאיבים אתם לב אחים ומחללים בשנאת מות
 את כל קדשינו הלבביים מוסדי חיינו.

היתכן, שממעמד כזה יבא רוח נרומם באומה ?
 האפשר שממצב כזה לא יתפוררו הכחות עד לאבק ?
 התבוננו אחים לקול אחים דואבים ודואגים,
 לקול אח מכבד ומוקיר, לקול אח שכל קנין המביא
 לאומה אור וחיים, אחרית ותקוה, אחדות ורוממות,
 יקר לו כנפשו, שימו לבכם הזרוע רגשות נעלים,
 לדברי הקצרים ולרמיוותי העצובות, ושובו נא כולכם
 יחד, כאחד, כל העולם הממודן שלנו, בין אותו
 החלק העוסק במפעלים מעשיים, בין אותו החלק
 העוסק במפעלים רוחניים ומוסריים, מכל הגוונים
 ומכל הצדדים, שובו נא לרומם על נס את תחיית
 הקודש, להשלים על ידה את תחיית האומה בארצנו

ולהשכין בפורנו אפשריות של רוממות-רוח ושל איחוד
הכחות. המחוייבים לבא אלינו בשעה הגדולה הזאת.
של צפיותינו הקדושות בכל המובנים ובכל הערכים.
„סורו מרע ועשו טוב“.

כי אז רק אז קרובה ישועתנו לבא וצדקתנו
להגלות.

עבדכם ואחיכם הנאמן

יג.
כ ת ל נ ז

(ליום השמיני במרחשון שהוכרז יום העצמית צבור כא"י
על עלבון הכוחל המערבי).

לישראל ולעמי התרבות כולם!

גוי אחד יש בעולם, ישראל שניו.
וזקן הוא הגוי הזה, כחות אדירים עמדו עליו
להכחידו מן העולם, עמים רבים חמושי כח זרע בשרה
בזאו ארצו החריבו מקדשו, פזרו את בניו לכל עבר,
וצררו אותו בחמת נקם.
ולעם הזה ישנה נשמה אדירה, רבת אונים
אשר לא תוכל להכחד, נשמת חיים רוויה לשד של
יוצר החיים כולם.
הנשמה הזאת נתגלתה בעולם על ידי ספר
הספרים, הכתיב בכתב קודש קדשים, ועו ד' אשר
בספר הגדול והקדוש הזה הוא היסוד לתרבות
האנושיות, ההוה והעתידה.
לעם הזה היה מקדש נשגב בקדושתו מכל
מקדש אשר במלא העולם כולו, ואחרי אשר נשדדה
ארצו ונחרב מקדש גאווו נשאר לו אך שריד אחד
בארץ החיים. — זהו כחלנו — כותל המערבי.

וכשפארי בניו, הבאים ממרחקים כנשמות
 כמהות לגאון עולמם באים הם ושופכים שיח, במקום
 הקדושה הזה — שריד כל המחמדים של אומת
 הפלאות —, כל עם שיש לו זיק ניצוץ נשמת אנוש,
 מוכרח הוא לעמד ברטט של חרדת קודש לפני הדרת
 השיבה וגאון הצפיה אשר לעם עתיק היומין,
 אשר אור נבואת האמת מאיר לו את דרכו מלאת
 החתחתים.

והנה באה צרה על האנושיות: מלחמת העולם
 רווית הדמים, ועיני עמים נאורים נפתחו לרוחה,
 אזניהם פותחו וזעקת זקן-העמים הגיעה עד לבם,
 והעם הנאור הבריטי וחבר העמים ועוד עמים העומדים
 לנס התרבות, הכירו את אור הצדק ודרישת הבית
 הלאומי לישראל בארץ האבות הקדושה והעתיקה
 הוכרה באורח משפט.

והנשמות המרובבות של העם הגדול החלו
 להרגיש ברגש חי מה הוא להם שריד הקודש הזה,
 תמצית כל המחמדים אשר לעם בארץ.
 וביום הגדול והקדוש, ביום הכפורים, אכר כל
 האומה, בכל תפוצותיה, הוגה נכאים בזכרון גאון
 קדשה, מימי קדם, אשר שבעתים ינדל או רושם
 הכבוד, אשר יחקק על לב כל עם וכל איש בעל
 תרבות ונימוס לעומת הגוי האיתן הנה המסיץ מזהר
 נשמתו קרני אורות קודש על פני תבל, ויחידי העם,
 שהם ברוחו באי כחו מכל אפסי ארץ, עומדים

ומתרוממים ברוממות קודש, מתיפחים ומתמוגנים מעוצר רעה ויגון מכל אשר עבר עליהם מידי מדכאיהם חנם, מתנחמים הם באור הנשמה הגדולה שנחלת המרומים אשר אתם, שהיא ערובת חייהם לנצח.

והנה באו אלה, שהם כמו שלוחים של העם התרבותי הגדול, — העם הבריטי — ובעקב שטנה, הבאה מחוסר תרבות ומצרות עין, הרסו בגסות את כל מחשבות הזהב, את כל בניני האצילות המתרקמים בנשמות המתפללים, שליחי הצבור הישראלי מכל אפסים.

האומה התפלצה מיגון וכאב נעכר, ורשמי קטנות המח ואסימת ההרגשה נגד הוד עולם זה עוד הולכים ומתגלים, על ידי עולות, ששוין הוא קליפת השום.

ידע ישראל, את אשר נעשה לשריד מחמדו!
 וידעו עמי התרבות כולם וחבר-הלאומים והעם הבריטי בעל המנדט ביחוד!
 ויראו לתקן את המעוות ולא יוסיפו לנגוע עוד
 בנחלת קודש קדשים.
 וידעו ויכירו מי הוא זה העומד אחר כתלנו.

יד

עמי הגדול, ישראל.

עם אלקים חיים ומלך עולמים!

אם יד רשעה ולשון תרמית נגעו כעת עד
לבבך. והרבו סצעין חנם. על ידי הבגידה הגדולה
אשר הממשלה הממונית של עכשיו בגדה בך, אהר
הצהרתה החגיגית. שהצהירה באזני כל העולם. להיות
לך לעזר בבנין ביתך הלאומי. על ארץ ירושתך
הקדושה. — אף תבהל. עמי, ואחור לא תסוג מעבודתך
הקדושה. אשר החילות להחיות את שוממות ארצך
הקדושה ולשוב אליה מכל קצות הארץ אשר הודחת
שמה.

האירה נא את אור גשמתך הגדולה פנימה
וראית. כי לא על זרוע בשר תמכת את יסוד בניןך
הגדול והנצחי. לולא דבר ד' המחיה אותך. לולא
דברי האמת אשר בפי נביאי האמת והצדק. שהם הם
המאמצים את רוחך הגדול לסבול כל יד עמל ותלאה
במשך הגלות הארוכה והמרה אשר עברה עליך. לולא.
ברית קודש זאת לא היית יכול להחזיק מעמד ולהשאר
נאמן לדגלך אחרי המון המצוקות והרדיפות אשר
רדפוך שונאיך מכל עברים. כי רק רוחך הגדול אשר
לא סר ממך, הוא אשר נתן לך את האמונה והחקוה

האמיצה, כי עוד תשוב לחדש את געורייך ולהתרום על הגובה, של שאיפת תחית עם על אדמת הקודש ושל השבת ההוד והתפארת של ימי קדם, אשר שמת לך למטרת מפעליך בשיבת ציון.

אמנם יש אשר ענני ההוה מקדירים את שמש הנצח, ובתוך סדרי המפעל עצמו הועם לפעמים אותו הזוהר, אשר הוא מוכרח לזרוח עליו באין הרף, מגאון שם ד' אלהי ישראל, אשר בך בחר להיות לו לעם סגולה, ממלכת כהנים וגוי קדוש, לכל ימי השמים על הארץ. אבל המאפל הזה, אשר אמנם גורם לנו הרבה צרות, אך עכ ענן עובר הוא על פני שמש צדקה, אשר תופיע לעד בכל הדרת גאונה.

ידעו כל באי עולם, כי לא איזה ממלכת גויים נתנה לנו יד ושם על אדמת הקודש, כי רק יד קדוש ישראל אלהי כל הארץ, שדברו נאמן וקיים לעד, היא אשר נתנה לנו את אדמת הקודש לירושת עולם, למען נהיה עליה לאור גויים ולישועת אפסי ארץ. ואם איזו ממסלה שהיא, אחרי אשר עליה נפל הגורל מאת ההשגחה העליונה, להיות מעוז ומחסה לעם נרדף לגוי קו קו ומבוסה, אשר בזאו נהרים ארצו, היא תבגוד במשלחתה, ולא די לה מה שתחת חסותה גשפך דם נקיים קדושים וטהורים ונעשו דברי טומאה, שערוריה ונבלות, אשר תצלינה כל אזנים לשמוע, עוד תתכחש לדברי אלהים חי ותחרף מערכותיו בדברי כפירה בתקומת ישראל על אדמת קדשו, בניגוד לכל

חזון הקודש אשר בדבר ד' ונבואתו הקדושה. אשר רק על פי דברו הנאמן על ידי נביאיו כרתה אומתה עמך ברית לעזור לך להקים שוממות ארץ הקדושה. אשר קדשתה באה לה בעבר, בהוה ובעתיד, רק מתוך שהיא חבלך ונחלתך. נחלת ד' אשר בחר לעם סגילתו. הנה ידענו נכונה מה הוא הכח של כל כונאצי ד' המחרפים והמגדפים. ואנחנו ביס אלהינו נדגול ונתעורר ונדע נאמנה כי לא יעלה בידה להפר את עצת ד' הנצחית. ובמסלתנו הקדושה נצטוד הלאה ותשועת ד' לנצח תשגבנו.

אמנם עתה. ביתר שאת ואחדות. ביתר המשכת ברכת הקודש והשלום. בהעמקה יותר חדורה. יופיע רוח תחיתנו מאת צור עולמים. גואל ישראל וקדושו. וכל פזורי עמנו יחד יקחו. בכל גופם נפשם ומאדם. חבל בבנין ארץ הקודש השוממה. והאחות בניה בתוכה בכל עו והדרת קודש. והמפעלים עצמם ילכו מעתה במסלה החדשה בדרך הקודש אשר אור ישראל ורוחו. דבר ד' וקדושת תורתו ודברו הקיים לעד. יהיה מאיר להם את כל נתיבות חייהם בצורה יותר מובלסת. ואור דבר ד' בבנין עמנו ושיבת שבותנו. רק הוא יהיה המקור לברכת אמת והצלחה. לא רק לנו לבדנו. כי אם גם לכל יושבי ארץ הקודש שכנינו. כאשר יראו כל ישרי לב את האמת הגלויה הזאת גם מהתחלת מפעלנו בבנין הארץ. והברכה תגדל כפלי כפלים בהגדלת מעשינו הגדולים בעתיד.

ובגאון נשא את דגלנו ברמה נגד כל אפסי
 תבל. וכל עמי הארץ יראו כי שם ה' נקרא עלינו, כי
 באלקים עזו לנו עדי עד, והוא מגן ישענו לנצח,
 יבחר לנו את נחלתנו את גאון יעקב אשר אהב סלה.

אחיכם הנאמן, המלא עז בטחון בישועת ד'
 על עם קדשו וחבל נחלתו, השולח לכם את ברכתו
 הנאמנה מהר הקודש מירושלים.

שובו לבצרון!

אותו הזיק הקדוש מיסוד הגאולה, מקדושת שמו
 של משיח. שנברא קודם שנברא העולם, שהיה טמון
 וגנוז באלפי עוקאין מאז נהרסה ממלכתנו, חרב בית
 מקדשינו וגלינו מארצנו, החל להתלהב מתחת גלי
 אפרות הגלות המרה אשר רבצו עליו מאות בשנים.
 לאט לאט החל הניצוץ הקדוש הזה להתנער על ידי
 מכונני הישוב הישן, ובתקופה האחרונה החל להתגבר
 בתכונתו המעשית, על ידי התנועה של חבת ציון
 שקדמה להציוניות, ורוח ד' אשר על צמו ודברו הנאמן
 לעולם, לזכור חסדי אבות ולהביא גואל לבני בניהם,
 הופיע על המפעל הקדוש הזה בכל חלקיו החמריים
 והרוחניים עד כדי ההתעוררות הנפשית הגדולה, ההולכת
 ומתפשטת בכנסת ישראל לחלקיה, בעזרתה של התנועה
 הציונית לזרמיה, ומאת ד' היתה זאת, כי מלחמת
 העולם הביאה את התמורות הגדולות בסדרי הממלכות
 והמדינות, עד שיצא הכבוש הבריטי אל הפועל ונמסר
 המנדט של ארץ הקודש תחת סמלכתו, והצהרת בלפור
 קבעה את חותמה הפוליטי על המהלך של שיבת בנים
 לגבולם.

והנה אותות הזמן הגדולים הללו, אשר כל לב
 יהודי הנאמן לעמו ולתורתו, לנחלת קדשו ולאוצר

נבואתו. הוא עז ראה ע"י מסלאות חמים דעים. גואל ישראל וקדושו, אשר כרועה עדרו נצרו להקים אותו לו לעם ע"י נחלת אבותיו בימי קדם, האותות הגדולים הללו, שהם צריכים להיות נוהרים בכל עז בהירותם, הלכו ונסשטשו מתוך תגרת היד של השמוש המעשי המתעמרת בהם.

אותו היסוד הקדוש, שהוא הנושא העיקרי של כל החזון הגדול הזה, יש בו משום ניצוק סמיר של אורו של משיח, הגואל שנגלה ונכסה וחוזר ונגלה. בשביל כך הרינו רואים במשך המהלך של תחית האומה והרחבת הישוב בארץ ישראל הרבה חליפות, עליות וירידות ועליות, כל ירידה במהלך המפעל הרי היא בהינתן ההתכנסות של הגואל, וכל עליה הבאה אחריה גרי היא בחינת התגלותו.

וכל מי שהוא עוקב את סדרי הישוב, מראשית צעדיו עד עכשיו, יכול הוא להראות בחוש, איך שמכל ירידה אשר סבלנו נצמחה אח"כ עליה והתפתחות יותר גדולה, וצעד של דליגה לטובה יצא מכל משבר. במהלך הישוב ישנן לזה דוגמאות רבות. ומה יש לדבר על דבר הירידה הגדולה והמשבר הגדול של תקופת המלחמה והארבה שנצטרף עמה, אשר כל לב חרד לשקיעת ישובנו ונפילתו המוחלטה. והנה ראינו עין בעין איך שמתוך המחשכים יצא לנו אור גדול. והישוב המצומצם רחבו גבוליו, ובאה ארץ ישראל למדרגתה הישובית, שהיא עומדת בה היום.

הרי ראינו במדה זעירה את הגואל שנכסה וחזר ונגלה לנו.

ומזה עלינו ללמוד ולקחת לקח טוב, שלא להיות נוסלים ברוחנו גם מחרדתה של הנפילה הנוראה, אשר נסל ישובנו כעת על ידי הרשעים הרוצחים הטמאים אשר הרגו בזדון חסידי עליון, גדולי התורה והיראה, (בירושלים, בחברון במוצא ובצפת וביתר המקומות הקדושים אשר בארצנו הקדושה), ואשר החריבו נאות יעקב אשר נבנו במסירות נפש ועמל דורות ואשר זעזעו את כל יסוד קיום ישובנו בארץ ישראל. הכיסוי הזה אשר נכסה הגואל, ההולך לפנינו ברוח ד' מצעדי ישוב הארץ ושיבת בנים לגבולם, אמנם נורא ואיום הוא, יש בו צדדים שהוא עולה במחשכיו על כל הירידות אשר סבלנו מאז התחיל ישובנו להבנות.

אבל ברור הדבר, שלפי הערך של הכסוי הזה גדול יהיה האור אשר יגלה, בצאת החלק של תכונת הגאולה, המונח תחת ערימת החושך הגדול הזה, לחירות מתוך מאסרו. הפעם הננו מקוים, שהכח המקשר את כל ישראל בכל קצות הגולה לבנין ארץ ישראל יתרבה ויתגבר ביתר עז. חבת הקודש, המקשרת את הנמשות לארץ חמדה, תתכפל על ידי זכרון הדם הקדוש והטהור והנקי אשר שופך על ידי הרוצחים הרשעים. וחשבוננו של עולם, שהוא היסוד העיקרי לכל התנועה הישובית שלנו, בקישורה עם ארחות הגאולה המתמלשים מתוכה,

ישוב להיות הולך ונגלה בקרב חגוי התנועה הלאומית
צצמה ובקרב מחזיקיה.

בטוחים אנו, שממכתנו הגדולה הזאת תצמח
רפואה לאותה המחלה הנוראה של שכחת שם ד',
הסחת הדעת, שבאה בחלק מהשדרות העסוקים בבנין
ובהרחבת הישוב. מן היסוד הראשי, מהמטרה העליונה
של קבוץ ישראל לארץ חמדתו, שהוא בא להיות עור
הפעם כימי עולם נושא את אבוקת הקודש בכל טהרתה
לעיני כל עמי התבל, להוציא אל הפועל את כל הגנוז
מיסוד הקודש בנשמת האומה פנימה בכל חמדתו וכליל
תפארתו, אשר לא יגלה ולא יראה כי אם בהתאמצו
בשם ד' אלהי ישראל, המתגלה בחיי הקודש אשר
באור תורתו המאירה את כל מחשכי עולם, אשר על
ידה יגלה כבודה של הגאולה גם בראשית
מצעדיה, והדרה יראה על בנינו כוני החרבות הישנות
והחדשות.

חשובנו של עולם זה, אשר יביא את רפואת
התשובה לישראל, הננו מקוים שיצא לאור על ידי
הירידה הנוראה אשר ירדנו בבחינה הישוכית בא"י על
ידי ההתנפלות של האויב האכזרי אשר קם עלינו
בקצף רשעו.

וסוף-כל-סוף תתעורר דעת הקהל, הדעה הישובית
בארץ ישראל, והדעה הפועלת והמנצחת על בנין הארץ
בחוצה לארץ, לבקש את נשמתה של תחיית האומה,
את סודה של הגאולה, הצפונה במעמקי ההויה, הפועלת

על רוח האומה ההולך ומתנשא לקראת הידוש
 עתידו הנהדר, וכי יבוא כנהר צר רוח ד' נוססה בו,
 ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב, נאם ד'. זכרות
 אמיץ מלא גבורה וקנאת עם נוסף לחזק את שני
 הישובים שלנו, ששניהם יחד עושים את ארץ ישראל
 לארץ נושבת לישראל באמת ובצדקה:

השורש הישובי וענפיו. השורש זהו הישוב
 הישן בכל אוצרות הקודש אשר לו, התורה והיראה,
 האמונה והקדושה, שתוכם גנוז לצד החייב וגרעיני
 הזרעים, אשר הם נותנים כח כמוס לכל הנעשה והמתפתח
 בישוב החדש לכל מפעליו, שהם באמת ענפי השורש
 הכמוס הזה. אשר רק דורות הבאים יוכלו מתוך נסיון
 הסתורי ארוך, לחוש את הקשר האמיץ. הכאחד את
 השורש הזה עם ענפיו. והענפים הם הם כל הנסיונות
 החדשים לכונן מושבות, להרחיב ישובים צירוניים
 וחקלאיים בכל מערכותיהם.

והשורש הזה וענפיו יתאחדו. הכמיהה הקדושה
 לחיים יהודתיים שלמים בכל מילואיהם, האצורה
 בשורש, תזרום סוף-כל-סוף על כל הענפים כולם
 אשר צמחו בישובנו, בהגלות חשבוננו של עולם.
 בבהירות אורו על ידי הנסיון הגדול אשר נוסינו בו
 כעת. ועוז החיים וחפץ הבנין והדגשת האחדות הלאומית
 וחיבייתה המאוגדת ונסית הקוממיות הזרועה על פני
 הישוב החדש תתן מהודה על השורש, על הישוב הישן
 בניו ובוניו. אהלי תורתו ובתי עבודת קדשו, והיה

ישראל לגוי אחד בארץ, אשר כל רואיהם יכירום כי
המה זרע ברך ה'.

וכימי קדם, כקול רעם בגלגל, ירעים קול גדול
באזני כל האומה כולה, כל קהל עדת ישראל לכל
סוריהם ומסלגותיהם, וחדור יחדור ללב כל העם
מקצה וישמע בכל התפוצות, קול אומר קרא :
חזקו ונתחזקה בעד עמנו ובעד צרי אלהינו.

למצוות התלויות בארץ

שלו וברכת ד' מקודש לכבוד אחי וריעי
 האהובים. הרבנים הגאונים גדולי התורה והיראה,
 היושבים על כסא ההוראה, והשובים המופלגים
 בתוה"ק העובדים עבוה"ק במושבותינו היקרות
 באה"ק ת"ו.

חברים קדושים ומאד נכבדים!

הנני מוצא את עצמי מחוייב להעיר ולעורר
 את לבבכם הטהור, והמסור לעבודת הקודש אשר
 הוטלה על כבוד תורתכם הנעלה, לחוק את רוח קדושת
 ישראל ומשמרת תוה"ק ברחבי ארצנו הקדושה
 וישובה המתחדש.

יודע אני כמה מלאכת הקודש הזאת אשר עליכם
 כבדה וקשה היא, לרגלי הזמן הסוער ומהומות הדיעות
 והרוחות התוססות, ידעתי שהננו פוגשים במכשולים
 גדולים בעקרי התורה והמצוות, בקדושת שבת ויו"ט,
 בכשרות, בטהרת החיים המשפחתיים, ובכל מדה טובה
 וקדושה שביהדות הנאמנה, ובכל זאת הנני מלא
 אומן, שהשפעתכם היא פועלת את פעולתה במדה
 ידועה וחשובה, שסוף התיקון לבא בעה"י הבוחר
 בעם קדשו לעולם ועד.

אך פרט עקרי אחד, שכולל הוא בתוכו אוצר חיים וקדושה לישראל על אדמת הקודש, צר לי מאד שהוא הולך ונעזב לגמרי במקומות שונים באפס מעורר. והוא החלק של המצוות התלויות בארץ, איסור אכילת טבלים ומכירתם, מבלי תיקון הפרשת תרומ"ע, סדרי שמירת ערלה בפירות האילן, איסורי כלאי זרעים וכיוצא בהם, הנם לצערי הולכים ונעזבים מבלי משים אל לב. זכורני, שלפני המלחמה, הייתי נפגש ביותר עם אחינו האכרים, ודבר המצוות התלויות בארץ, בכללן ובפרטן, היה דבר ששמירתו היתה נהוגה בכללות, ומפקחים היו או נמצאים במושבות לשמירת הפרשת תרומ"ע, ושאלות של הרחקת כלאים וכיוצא בהן היו באות יצעים קרובות.

ועתה ירד בזה המצב מאד, כאילו חס-ושלום שכחנו את דבר ר' הקשור בקדושת ארץ חמדתנו, וכל סדרי הקודש התלויים בה, שהנם יסוד חבתה וכבודה, המחקקים צדי עד את אהבתה הנצחית בלב כל ישראל לדורותם.

ועל כן באתי בזה, מורי ורבותי, חבירי ריעי אחי היקרים, להעיר את כבוד קדושת תורתכם להתחזק ולהתאמץ יחד, על כל העבודה הגדולה של כל תוכן התורה והמצוה, גם בעד המצוות התלויות בארץ, ולמצא בחכמת לבבכם דרכים איך להחזיר עטרה ליושנה, ושלא לעזוב את החלקה הקדושה הזאת, שהיא חותם קדושת ארץ ישראל, שתהיה חלילה עזובה ושכוחה.

הרבה דברים ישנם, שאפשר בהוצאה קטנה ובטורח מועט לתקנם, וגם הדברים שצריכים יותר מזה ראוי להזכיר לישראל קדושים, שיהיו מחשביב שכר מצוה כנגד הפסדה ולפום צערא אגרא.

והשנית, הבוחר בתורה ובישראל עמו וארץ חמדתו, יעמד על ימינכם, וירומם בכבוד קרנכם, ונזכה כולנו יחד לראות בישיע עמנו ובבנין ארצנו הקדושה בכל תפארת הקודש, כדבר ד' הנאמן, וראו כל עמי הארץ את שם ד' הנקרא עלינו, לשם ולתפארת בביאת גואל במהרה בימינו אמן.

כנפשכם היקרה, ונפש אחיכם הנאמן הרושית באהר מהר הקודש מירושלים.

לְשֹׁבֵר בַּת עֲנִי

מִמַּעַיִן דַּמְעֵי, אֲשֶׁר לֹא אוֹכֵל לַעֲצוֹר אוֹתוֹ, הַנְּנִי
 קוֹרֵא לָכֶם אַחֵי, שְׂכוֹלְכֶם הַנֶּכֶם כַּחוֹתֶם עַל לִבִּי, בְּלֹא
 שׁוֹם הַבְּדֵל בֵּין מַפְלָגָה לַמַּפְלָגָה, אֵת דְּבַרֵי הַנִּכְיָא
 יַחְזַקְאֵל: אַתֶּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּה אָמַר ד' אֱלֹהִים, אִישׁ
 גְּלוּלָיו לָכוּ עֲבוּדוֹ, וְאַחַר אִם אֵינְכֶם שׁוֹמְעִים אֵלַי, וְאֵת
 שֵׁם קִדְשִׁי לֹא תַחַלְלוּ עוֹד (יַחְזַקְאֵל כ לט).

עַד כִּמָּה שֶׁנִּפְשֵׁי מַלְאָה שְׁבֵרוֹן מִכֹּל מֵהַלֵךְ הַחַיִּים
 שֶׁהוֹלֵךְ כֹּל-כֵךְ בַּמּוֹרֵד פֶּה בְּאַרְצֵנוּ הַקְּרוּשָׁה, בְּקִיבוֹץ
 גְּלוּיֹתֵינוּ, בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן אֲשֶׁר הִנְנוּ רוֹאִים בִּי אֹת לְטוֹבָה
 לְזוֹרִיחַת יִשׁוּעָה לְעַמָּנוּ, הַחוֹלָה, הַנֶּרְדָּף וְהַשְּׁבוּר כִּכֹּל
 אֲרָצוֹת נְדוּדֵינוּ, וְלִמְרוֹת הַרְדִּיפוֹת וְהַעֲלָבוֹנוֹת אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ
 סוֹבְלִים גַּם סָה, מֵאַלֶּה אֲשֶׁר חוֹבְתֵם הִיא לְחֻזְקָנוּ, לְאַמְצָנוּ
 וְלִכְבָּרָנוּ: רוֹאִים אֲנִי כִי סוֹף-כֹּל-סוֹף הוֹלֵךְ הַמִּצָּב
 וּמִשְׁתַּבַּח, וּכְנִים שְׁבִים אֵל חֵיק אֲמַם, וְשְׁבִי צִיּוֹן בּוֹנִים
 וּמִצְלִיחִים, וְאַנְחָנוּ מוֹכֵר אֵינְנוּ לְזֻקְחִים, וְדֶרֶךְ הַחַיִּים
 שֶׁל דְּבַר-ד' וּבְרִית תּוֹרָתוֹ, שֶׁהִיא חַיִּינוּ וְאוֹרֵךְ יְמֵינוּ,
 הוֹלֵכֶת וְנֹעֶזֶבֶת מִמֶּנּוּ וּמִבְּתֵינוּ, כֹּל כְּבוֹד וְכֹל קוֹדֵשׁ
 הִנְנוּ עוֹשִׂים מִרְמָס, וְהַגְּרוֹן נָחַר מִצַּעֲקַת חֲמַס שֶׁל קִדְשִׁי
 בְּזִית וְאֵת שְׁבֵתוֹתֵי חַלְלָתִי, וְהַדְּבָקוֹת בַּחוּעֲכוֹת וּבְמַעֲשִׂים
 זְנוּחִים הוֹלֵכֶת וּמִתְגַּבְּרַת בְּתוֹכָנוּ, לְבַשְׁתָּנוּ וּלְחַרְפְּתָנוּ,

ואחרי גלולי שוא ותוהו הננו הולכים, ומאבדים בידינו את המתנה הגדולה שנתנה מן השמים לצמיחת קרן ישועתנו הכללית. —

אמנם כל אלה הגלולים, עם כל הקיקלון שלהם, אינם עולים בערך לעומת אותו חילול-השם הנורא, חילול שם ישראל, חילול שם ארצנו הקדושה, חילול השם של כל מאויינו ושאיפתנו הקדושה, הכלולה בשיבת ציון, בבנין הארץ ובתחיית האומה, שהולכת ומתעוררת בקרבנו בחזקה.

אותו חילול השם למרום פסגתו הגיע באותה הפעולה הנתעבה של המלחמה הבזויה, מלחמת אחים, הבלתי-שכלית, הבלתי נמוסית, הפראית והאכזרית, אשר נתקלנו בה כעת.

אינני יודע מי הוא האשם, טוב יותר לאמר כולנו אשמנו, זנחנו את דבר ד' המחיה אותנו, עזבנו את משמרת הטהרה והמוסר, הלכנו אחרי שרירות הלב ואחרי יצר הרע של המשטמה והכעסנות הפראית. אוי מה היה לנו!

ועתה בית ישראל!

את שם קדשי אל תחללו עוד, הרפו מאף, התלמדו להביט איש על אחיו, מפלגה על מפלגה, בעינים של אחים חומלים, הנתונים יחד בצרה גדולה, והמוכנים להתאחד למטרה קדושה אחת: עזרת הכלל כולו, כבודו ומשמרתו.

ואחרי הצרה הגדולה הזאת, אחרי היאוש הגדול

הזה, הננו שבים לדברי הנביא ותנחומותיו הנצחיות :
 כי בהר קדשי בחר מרום ישראל, נאם ד' אלהים, שם
 יעבדוני כל בית ישראל כולו בארץ".

שובו וחיו, אחים מדוכאים וחביבים, הביטו
 אל צור חוצבתם ולכו באור ד' באור צדק עולמים
 אשר בתורת חיים, אוצר החיים מורשת עמנו לעולמים,
 ותחת בשתנו משנה עוד נרים ראש, לשם לתהלה
 ולתפארת, פה בארץ חיינו.

עבדכם הנאמן, הרצוף והשבור, המצפה לתשועה
 מהירה לאסירי התקוה.

יח

יכשו - באור חדש אשר יאיר על ציון

עכשיו, אחים יקרים, שלמי אמוני ישראל,
 הסוורים בכל ארצות הגולה, השוכנים כל אחד ואחד
 מהם על דגלו, מעוטרים בקדושת התורה והיהדות
 הנאמנה, אור ד' מורשה קהלת יעקב,

הגיע הזמן למחנותינו אלה היקרים להראות
 את העושר הגדול הצפון בנשמתם, נשמת ישראל
 הנאמנה, אשר לא פג טעמה ולא נחלש כחה מיסודות
 זרים, בקשר עם הרצון הכביר, המוכן כעת לצאת
 אל הפועל בכללות האומה, לשוב לארץ אבות להחיותה
 ולבנותה, ולטעת בחוכה את המטע הנאמן אשר עץ
 חיים הוא לנו לעד, אשר שמר את כחינו גם בהיותנו
 מאות בשנים נודדים בגויים בארצות נכר, זהו המטע

של היהדות החיה והמוריה, היהדות הרעננה על כל משוש קדושה עם כל גאונה והדרה בכל מערכות החיים. עבר לגברי כבר הזמן של הספיקות ושל ההיסוסים, במה שנוגע להחלפתה הכללית של האומה. יד ד' הנוהג בחסדו כל דור הולכת היא ונגלית על דורנו, המלא כשלונות לאין חקר, כי יש פתרון אחד לכל שאלותינו והפתרון הוא ארץ ישראל, וארץ ישראל זו, שהכה היותר איתן והיותר רענן של הכלל כולו יתפוש אותה ברוחו ובמועל כפיו, זאת היא זאת הארץ הקדושה המונחת כפולה בטהרתה בלבה ובנשמתה של האומה שומרת האמונים. הנוצרת ברית אכות בכל נתיבות החיים ובכל רחשי הלב.

ודבר התגלותה של ארץ ישראל הקדושה במפעל החיים והבנין, אשר הוא הולך ובא, ועתידה היא בעזרת השם יתברך, השומר אמת לעולם, להיות סורף כפרץ מים כבירים, כעת בעת ההתעוררות הנפשית העמוקה שהיא הולכת ומתגברת עכשיו מיום ליום ומחודש לחודש, — התגלות זאת, עתידה להיות הסתעה גדולה מאד לעיני כל ישראל ולעיני כל העמים כולם. לא רחוק היום והעינים יסקחו לראות באמת זה החזון אשר הבהיק את יחידי העולם, בראשיתה של התנועה המעשית והפוליטית לשוב ארץ ישראל ובנינה, לחזות בה חזות הכל של הוד דבר ד' אשר בפי נביאי האמת והצדק, לשיבת בנים לגבולם, ואשר הועם כחו וכהו זהו על ידי המאפלים

של צורות החול. אשר כסו על מערכות הפעולה עד לבלי הכיר בה את תוכנה העצמי.

הנה כעת ממעמקי רוח הקדושה, העמוק הנתון בלב שלמי אמוני ישראל, לכל חלקיהם השונים והפזורים, יחשף כח החייב. להיות הולך ומתגשם במפעלים, כעת ינהרו אלפים ורבבות מהמחנה הקדוש והסהור, מהמחנה של צדיקים ותמימים, צופי ישועה מידי אביר יעקב גואל ישראל, בכל תהום מצמק נשמתם, והחיל הזה החדש יהיה נוסף על החלקים המסולתים אשר הם כבר ממלאים, תהלה להשי"ת, חפקיד ניכר והגון מאד במערכות הישוב והבנין, אבל לא הוכר עדיין כל כוחו היפה בכל מילואו, כל זמן שהפרץ של כח האיתנים אשר ברצון הקדוש, הסמיר בעמקי הקודש אשר בנשמת האומה בכלל, לא הראה עדיין את עוז חילו לבנין הארץ ולכוננותה המלאה, בהסכמה היוצאת בכל עז וחיל, מאין כל ספק ומאפס כל פקטוק, בגבורתה העליונה של קדושת האמונה. הנה כעת מלאי תקוה אנחנו, כי מעו יצא יצא מתוק ומכל מכשולי החיים, חיי הציבור וחיי היחיד, אשר הננו נתונים בהם כעת בכל ארצות פזורנו. סילוק הברק של ההצלחות הדמיוניות של הגלות בא ביחד גם בארצות אשר יד המשטמה עדיין לא ערערה עד היסוד את כל מבנה החיים אשר לעמנו, והוא הולך ומצטרף גם הוא להיות לכח פועל יחד עם הכח המתפרץ על פי ההכרח, של אי-אפשרות החיים

ואי-המרגוע אשר במקומות אחרים, כל אלה הנם יחד שלשלת אחת ברתוקי המעבר, אשר ימין ד' הרוממה ועושה חיל היא נטויה כעת על צאן עמו, לנהגם כעדר במדבר אל גחלת האבות השוטחת להם את כפיה, לעבדה ולשמרה, לבנותה ולהכנות עמה, להחיותה עמה. זה הזרם, אשר יגיע בהתפרצו במעמקי הנשמה אשר לכל האומה, לנקודת החיים אשר היהדות הטהורה הקדושה והנאמנה, בכל עקריה וענפיה, חיה וקימה היא בה, הוא יהפך מהרה לכח מחדש נפלא, אשר יתן רוח חדשה בכל פעלי הישוב ובכל המחשבות וההרגשות. ההולכות ופורות לרגלי המעשים הנפלאים ההולכים ונעשים מני אז בכל שדרות החיים אשר בבנין הארץ.

ואותו הברק אשר הבריק בראשית התנועה לעיני יחידים, ישוב ופרח ויבריק באור שבעתים לעיני רבים, ומצהרים יקום לנו חלד באור חדש אשר יאיר על ציון במהרה בימינו אמן.